

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja II. évf. VI. szám 2014. június hónap

Krisztus lovagja

Kedvelem a táborhelynézős kiruccanásokat. Tizenöt éve immár, hogy a húsvéthétfőt követő kedden fölkerekedünk segítőimmal és szép hazánk egy mesés vidékén portyázni indulunk. Még magamon viselem a „nagyheti dömping” pap-szaggató emlékenyomait, de a természet közelsége és a „találkozások” bőséggel kárpótolnak minden fáradtságért. Így történt ez idén is.

A kétnapos expedíció egyetlen nehézségét a zárt térben való ücsörgés jelentette. Bár feltaláltuk magunkat, mert az előzőleg gyűjtött anyagból a Bükk hegység és Bogács nevezetességeit bifláztattuk. A helyszínek felderítése és az első komolyabb „csúcs hóditás” bizony kitikkasztott bennünket. Végül elcsigázva érkezünk „főhadiszállásunkra”.

Ezek után talán érthető, ha bosszankodva vettük tudomásul, hogy nem a táborhelyen, hanem a bogácsi eklézsia mindenesénél, Mancini néniél húzhatjuk meg magunkat éjszakára.

Ám minden neheztesülésünk szertefoszlott, amikor szerény és barátságos lakába toppantunk. Az előszoba komódján matyó népviseletbe öltöztetett babák sorakoztak példás rendben. Megtűdtük, hogy a hosszú téli estéken 7 baba kapott méltó öltözetet a gondos készítőitől. „Világot látott” társaik a falu kultúrházában fogadják a látogatókat.

A népviselet érdekességeiről hallva igazi kuriózumra figyelhettem föl. A múlt század első felében még szokás volt minden hónap első péntekjén gyónni. Az első vasárnapra a bogácsi asszonyok fehér kendőt kötöttek a fejükre, ez jelezte a gyónásban elnyert lelki tisztaságot. A „fehér vasárnapot” zöld vasárnap követte. A zöld kendő kötésével hangot adtak annak a reménynek, hogy a töredelem nyomán

elnyert tisztaságot, amíg csak lehet, megőrzik. A szeretet vasárnapja követte e kettőt, hiszen ez a legfontosabb az életben. Ekkor a piros kendő dukált. A hátralevő vasárnapokon minden asszony a neki kedves kendővel indult az Isten házába.

„Dicsértessék a Jézus Krisztus!”- köszöntek a gyerekek a háziaknak, amikor a miséről hazaérkeztek. „Legyen része mindazoknak a mise áldásában, akik ott nem vótak!” – hangzott a jókívánság. „Hiába imádkozzák le a hegyet a völgybe a fohászatokat mormolók, ha a jót meg nem teszik!” – derült fény a nagyszülői bölcsességre.

Azt is megtűdtük, hogy Mancini néni a temetőgondnok, a sekrestyés, a harangozó, a párbér szedője, és a szakácsné is egy személyben. De őrangyali hivatásáról is fellebbent a fátyol. Papja sápadtsága, kehecskéje nem hagyta nyugodni, kikilincselte neki a beutalót a legjobb szakorvoshoz. Akkor ámultunk el igazán, amikor az előszobai vitrinhez léptünk. Díjak sokasága mesemondásért, gasztronómiai örökség őrzéséért és a legújabb: a Magyar Kultúra Lovagjádíj.

A késő éjszakába nyúló beszélgetés ismerkedés után jó ideig nem jött álom a szememre. Bibliai képek, jézusi példabeszédek sokasága kavargott bennem egyre. A talentumokról, a tartóra tett mécsesről, az öt előrelátó szűzről, a bölcs házépítőről, a jókat és rosszakat szétválasztó királyról. S mielőtt elszenderedtem volna, hálát adtam a bogácsi mindenesért, Mancini néniért.

Krisztus lovagjáért.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Nem a legárvább

A neve csupán két betű: M. L.

Senki sem tud róla többet. Meg a házmester is, aki takarít rá, és hordja az ebédjét, csak Emel úrnak hívja.

A szerkesztőségbe ugyanez a házmester viszi a regényfordításait, s itt szintén M. L. névre adják ki a honoráriumot. Budapesten többre nem is kíváncsi az emberiség.

Különben szőke, sápadt ember. Verset nem ír, s a nők iránt nem érdeklődik.

Beállít egyszer hozzá egy fehér szakállú öregember és elmondja, hogy ő Amerikából érkezik.

- Remélem, nem nagybátyám - szólt Emel úr, végigpillantva a kopott öltözetén.

- Nem - felelt az öreg - én koldus vagyok.

- Rossz helyre botlott. Kollégák vagyunk. Csakhogy éppen az én nevem író.

- Ön jó embernek látszik, uram, és lássa, én ma koldulok először. Most is csak azért, mert fél év óta nem is láttam meleg ételt.

A meleg étel meghatotta Emel urat, lehet, hogy személyes tapasztalatai voltak az afféle hiányokban.

- Honnan jön? - kérdezte részvétellel.

- Mexikóból.

- Olyan messziről?

- Sohasem hazudom.

- No, ezt szeretem. Már régóta várok olyan embert, aki Mexikóból jön és nem hazudik. Engem ugyanis arra tanítottak az iskolában, hogy ott az emberek talppal fölfelé és fejfelé járnak. Azóta sokszor zavarban vagyok, mikor a szegény hőseim Mexikóban szerepelnek.

- Ne higgye, uram, én sohasem álltam tótágast.

- No, akkor jól van. Üljön le, míg az ebédem megérkezik. Mondja csak, ismert-e ott magyarokat?

- Hogyne ismertem volna. Az Amerikába érkező magyarok hozzám fordultak legelőször.

- Hogyhogy?

- Jegyszedő voltam a kikötőben.

- Ismert ön egy Fekete-Balogh nevű családot?

Az öregén mintha valami melegség futott volna keresztül.

- Ismertem.

- Hogy vannak azok?

- Meggazdagodtak.

- És a leányuk?

- Irma?

- Azt hiszem, nincs több.

- Csakugyan nincs. Hát, az folyton búsul — jegyezte meg az öreg, figyelmesen vizsgálva a fiatal ember arcát.

— Búsulhat. Férjhez ment?

— Nem. Valakit Európában felejtett, azt mondják. (Az öreg erősen hangsúlyozta a szavakat.)

— Lehet - szólt keserűn a fiatalember. Hirtelen fölindulással jegyezte meg:

— Szerencséje, hogy pontosan indult a hajó, különben gyilkosság történt volna.

Az öreg összeresztette.

— Legyen nyugodt — szólt aztán búsán —, úgy hallottam egyszer, hogy meghalt.

A fiatalember vállat vonva felelt:

— Nyugodjék békében.

De azért, amint ránézett az asztala fölött függő arcképre, harmatba borultak a szemei.

— Szerettem - szólt magyarázón az öreghez -, és a boldogságnak legmámorabb napjaiban ragadták el tőlem. Valami csekélység miatt összekü-

lönbőztünk akkor, tudja, mással táncolta a francia négyest. Ugyanekkor írt Amerikából valami gézengúz nagybátyja. Átsalta őket az óceánon. Azt hitték, hogy ott valami milliomos ember aranytálon fogja neki kínálni a házasságot. Hát jól van. Úgy elfeledtem, mint a születésem óráját.

Az öreg sápadtan hallgatott.

A házmester megérkezett az ebéddel. Hozzáültek. Az öreg elősorolta az összes tapasztalatait a föld lapos mivoltára nézve, s egyúttal elmondta, hogy ő mint Miksa császár katonája került Mexikóba. Végül ismét a Fekete-Balogh családra akart áttérni, de Emel úr nem érdeklődött többé irántuk.

A hosszú út kimerítette az öreget. Ebéd után elaludt ülve a kanapén.

Este ismét együtt vacsoráltak, s vacsora után a jó hangulat öröme átnéztek a *Három nyolcas*-ba is, ahol az öreg, a vendégeknek nem csekély csodálkozására, dörgő hangon olyan dikciót mondott Emelre, hogy ez csaknem Mexikóba süllyedt szégyenletében.

Az Öreg benyalt. Haza kellett vinni.

Ismét ott aludt a kanapén.

Reggel, mikor Emel fölébredt, az Összes pipái ragyogtak a tisztaságtól, az íróasztalán rend volt. Az íróasztal fölött lévő fiatal női arckép mosolygását nem takarta többé szürke por, s az öreg künn az udvaron a házmesterre pörölt; azt mondta, hogy az Emel úr dohányának illata füstöl a pipájából.

Délben ismét együtt ettek.

Délután az öreg fölfedezte, hogy a házmester a szerkesztőségi honoráriumokból magát is honorálja. Efölött közös háborgást vittek véghez. Konstatálták, hogy ezután az ezüstkanalakat sem lehet rábízni a házmesterre. Másnap az öreg, Emel úr nem csekély csodálkozására, kijelentette, hogy árnyékaul szegődik és anélkül, hogy feleletet várt volna, elment az ebédért.

E naptól fogva ő hordta a kéziratokat is a szerkesztőségekbe.

JÓSZÍVŰEK FIGYELMÉBE

ajánlunk egy kis árva fiút.

Egyéves; a szeme kék, a haja kendersiznő,

az arca fehér, a teste ép.

Átvehető Zug utca 7. szám alatt.

A kis árván éppen nem látszott a sötét sors. Cicomás bársonyruhába volt öltözve, s mindjárt játékot kezdett az Öreggel. A bajsát akarta elkapni, s az öreg ilyenkor harapással ijesztgette. A gyerek nagyokat kacagott ezen. Majd Emel úrhoz tipeggett, és ennek az arcába nézve, így szólt!

- Szép bácsi.

- Micsoda hízelgő megjegyzés! - szólt mosolyogva a fiatalember.

A gyerek komolyan ismételte, hogy a bácsi szép.

- Hát az a másik milyen bácsi?

- Nagybácsi.

- Ezer kaktusz és indián — kiáltotta az öreg föllelkesülve--- ne adjuk ki megszire ezt a gyereket!

A gyerek már akkor fölmászott Emel úr ölébe. Gyöngé kis ujjával meg-

simogatta a szakállát, megfogdosta a fülét s végül komoly kedvességgel csókra csúcsorította a száját és az Emel úr arcához érintette.

A vén harcos elragadtatással tombolt.

- Engem is, engem is, én hoztalak Amerikából... akarom mondani a Duna partról.

A gyerek le is mászott Emel úr térdéről, azonban az öreg helyett a botokhoz ment. Maga alá vett egyet paripának és a kezével trombitálva vágatott az öreghez.

Mulatság volt nézni.

Hát még mikor a vacsorát meghozta az öreg. Úgy evett a lurkó, mint egy kis majom. Inni is tudott már. Két kézzel fogta a poharat, s mikor letette a kanálát, kezét csókolt mind a kettőjüknek:

— Köszönöm a vacsorát.

Közrevették a kanapén a gyereket, úgy mulattak vele. Fölfedezte a kis betyár a rugókat és azokon táncolt.

Egyszer csak abbahagyta a játékot, rápillant a falon függő arcképre és örömmosollyal nyitja föl a száját.

De nem jöhetett hang abból. Az öreg villámgyorsan kapta magához és akkorát csókolt rajta, hogy a szeme is káprázott tőle.

Emel úr akkor tömte a pipáját.

- Hohó - kiáltott a gyertyához tartva a fídidusszá hajtott hirdetést; nekem is hagyjon abból a gyerekből.

És amíg rózsákat csókolt a kis kolyók arcára, azt sem vette észre, hogy a külső sötétségben egy fiatal nő, mint árnyék áll reszketve az ablak előtt.

Gárdonyi Géza

Karl Rahner:

Hiszek a Szentlélekben

**Hiszem,
hogy megszabadít előítéleteimtől.**

**Hiszem,
hogy megváltoztatja szokásaimat.**

**Hiszem,
hogy legyőzi közömbösségemet.**

**Hiszem,
hogy szeretettel tölti el lelkemet.**

**Hiszem,
hogy megállít a rossz előtt.**

**Hiszem,
hogy felbátorít a jóra.**

**Hiszem,
hogy legyőzi szomorúságomat.**

**Hiszem,
hogy szeretettel tölt el Isten ígéje iránt.**

**Hiszem,
hogy elveszi kicsinyhitűségemet.**

**Hiszem,
hogy megerősít szenvedésemben.**

**Hiszem,
hogy áthatja egész lényemet.**

A MEGBOCSÁTÁS

Corrie ten Boom a megbocsátást egy harangkötélhez hasonlította. Ha harangozni akarunk, akkor egy darabig húzni kell a kötelet, mire megszólal a harang. Ten Boom mondta, hogy a megbocsátás a kötel húzása, hogy szóljon a harang. Ez ennyire egyszerű. Amikor rendszeresen meghúzzuk a harangkötelet, a harang egyenletesen szól, a lendület viszi tovább. Ha a kötelet elengedjük, a harang még szól egy darabig, de végül elhal a hangja. Ha elhatározzuk, hogy megbocsátunk valakinek, a régi érzések még továbbra is bennünk vannak a keményszívűségből. De ha a megbocsátásnak adunk helyet, a keményszívűség lassan elhal. A megbocsátás nem érzés, hanem cselekedet.

A fogyasztói keresztény Miatyánkja

Atyám, Te azért vagy a mennyben, hogy nevet szerezz NEKEM, uralomra juttass ENGEM és véghezvidd az akaratomat itt a földön, adj NEKEM mindent, ami a kényelmemet szolgálja, azt is, ami most még a felebarátomé. Cserébe MAJD ÉN legyőzőm a gonoszt és mindent a lábad alá vetek. Köteles vagy NEKEM mindig mindent megbocsátani, de példásan büntesd meg az ellenségeimet és azokat, akikre haragszom, hogy többet senkinek eszébe ne jusson ujjat húzni VELEM!

Legyen az ENYÉM a dicsőség, az uralom és az ország! Ámen.
(Ja, és szólj néhány szót a nevemben a Fiúnak meg a Szentléleknek, mostanában mintha nem lennének olyan buzgók a szolgálatomban...)

Nagybőjti lelki- gyakorlat rendhagyó mó- don

Az adventi lelkigyakorlatot számunkra Lóránt atya tartotta a "meghívott házam Égi Vendég" segítségével.

Olyan útravalót kaptunk, amely nem-

csak karácsonytól, húsvétig hanem a sírig kísért bennünket. Most a nagybőjtben vendégül hívta Hirth Vilmos verbita missziós atyát a lelkigyakorlat levezetésére. Felmerült bennünk az a gondolat, hogy miért is kell nekünk vendégpap, hiszen Lóránt atyától hétről-hétre megkapjuk a lelkigyakorlattal felérő szentbeszédet, amelynek minden szava a lelkünkig hatol.

Hirth Vilmos atya rendhagyó módon, a saját élete történetét választotta a lelkigyakorlat témájául.

Már az első nap rájöttünk, az igazi mondani valójának az ő élete csak kerettörténet, és azon keresztül hihetetlen lelkesedéssel beszélt nekünk a Gondviselő Istenünk túláradó szeretetéről.

Az első napon a szomorú és küzdelmes gyerekkoráról beszélt, hiszen édesanyja egyedül nevelte gyermekeit. Az iskolás évei alatt már megtapasztalta a mindenütt jelenlévő Gondviselő Atya segítségét, Aki kisiskolás korától az érettségiig, majd a továbbtanulás során a pappá szentelésig mindig fogta a kezét, és egyengette útját. A Gondviselésre hagyatkozva döntött úgy hogy misszionárius lesz.

Öröm volt hallgatni a Jóistenre való hagyatkozás bámulatos történetét.

A második napon már a missziós tevékenységéről beszélt, amelyet 1962-ben kezdett meg Paraguayban. Itt mindjárt 30 falu misszionáriusa lett. A kegyetlen körülmények elviselésében itt is mindig segítségére volt a Gondviselő Isten. Százával vezette Istenhez a bennszülötteket. A mostoha körülmények között megtapasztalhatta az egyszerű emberek őszinte és ragaszkodó szeretetét.

A világ legtermészetesebb dolgaként mesélt arról, amit tett. Az aranyos kis történetek, melyek áradtak belőle, lenyűgöztek bennünket, és hol mosolyogva hallgattuk, hol könnyes szemmel.

Bámultuk a kitartását és a maghintas áldozatos cselekedeteit.

Számára olyan természetes volt, hogy az Úr Jézus oda küldte őt, a "Fehér embert", azok közé akik megélték az éhség és a szomjúság ösztönét, de bennük lappangott ősigényként az imáadás ösztöne és a szeretet ösztöne is.

Közéjük vitte az Édes Isten szívében a szeretetet, hogy megismerjék ők is a Teremtőt.

1965-től Incarnassioba plébánosként látott el missziós feladatokat. 1967-ben továbbképzésre Rómába hívták, de itt is tevékenykedett, a verbita szerzetesek között prefektusi feladatokat végzett.

1968-tól Assoncion plébánosa lett. Hihetetlen erőfeszítéssel látta el feladatát. Majd 1972-ben Ciudad del Este-ben püspöki helynévve nevezték ki. Itt 20évet töltött. A csodálatos szépségű brazil- és argentin vidékekről úgy mesélt nekünk, hogy lelki szemeinkkel szinte láttuk a világ legszebb vízesését és az "Éneklő sziklát".

A lelkigyakorlat harmadik napján a hazatérése történetét mondta el. A 30 éves missziója után 1992-ben hazahívták a Missziós Háza provinciálisnak. Két periódus alatt (ami 6 évet jelent) látta ezt a feladatot, majd 1998-tól Missziós Ház rektora lett.

2007-ben elérte a 80. életévét és nyugdíjba vonult. Úgy érezte, hogy a felelős munkakör ellátását már a következő nemzedékre kell bízni. A hivatala átadása után is segítségére volt az utódjának minden munkában.

Azóta is tevékeny missziós szolgálatot végez, lelkigyakorlatokat tart és elmegy helyettesíteni, ahová hívják.

Vilmos atya "kovászemberként" végezte missziós küldetését. A táplálék és víz nélküli lézengő bárányok után ment.

A nagybőjti lelkigyakorlat számunkra egy olyan példaértékű, Isten szolgálatában eltöltött életet statuált, amelyből biztatást, erőt merítettünk magunknak.

Ha mi nem is vagyunk kiválasztottak, mint Vilmos atya, de meghívtak mindnyájan vagyunk. A magunk területén észre kell vennünk, hogy hol van szükség a mi kis missziós feladatunkra is, hiszen elkóborolt bárányok itt is mindig vannak. Kérjük a Jóistent, hogy éltesse minél tovább Vilmos atyát, hogy még sokáig támasza lehessen a rászoruló híveknek és a verbita szerzeteseknek.

Köszönjük Lóránt atyának, hogy a világlátott Vilmos atyát meghívta közénk, hogy a saját élete rengetegébe kalauzolhatott bennünket.

Ilyen élményekkel gazdagodott nyitott szívvel várjuk a hozzánk látogató Püspök Atyát.

Vida Zoltánné

A gyónás hatalma

A láncok, melyek fogva tartottak, lehullottak rólam,
Isten kegyelméből a szegény rab kiszabadult.
És a menny erős keze felfrissíti a lelket,
ahogy a friss nyári szél felborzolja a tengert.
Kegyelemért kiáltottam, térdre rogytam,
és bevallottam, s szívem csordultig telt bánattal,
percekbe telt, és a hosszú évek vétkei
úgy peregtek le lelkemről, mint a szavak nyelvemről.
És most áldott legyen az Isten, az édes Úr, ki meghall!
Sem a hegyi zerge, sem az ég madarai,
sem a sötét hullám, mely az árral vágat,
nem oly szabad, mint én vagyok.

Frederick William Farber

VIDEÓ — ajánló

**REMEK RAJZFILM
FERENC PÁPÁRÓL:**

<http://jezussal.blogspot.hu/#!/2014/04/ferenc-papa-rajzfilm.html>

EGY SZERZETESNŐ AZ ÉNEKVERSENYEN

<http://katteka.hu/video/az-ordog-es-a-szenteltviz-talalkozasa>

Egy gyermek intelme szüleihez

Ne kényeztess el! Tudom jól, hogy nincs mindenre szükségem, amit kérek, csupán kipróbálok, hogy mit csikarhatok ki Tőled.

Légy velem határozott. Ez azért fontos nekem, mert ezáltal érzem magam biztonságban

Ne engedd, hogy rossz szokásokat vegyek fel. Te vagy az egyetlen, aki ezekre még idejekorán figyelmeztethet.

Ne viselkedj úgy velem, mintha fiatalabb lennék, mint amilyen valójában vagyok. Ezzel csak azt éred el, hogy ostoba módon "nagy"-ként próbálok viselkedni.

Ne javíts ki mások előtt. Sokkal többet érsz el, ha kettesben, csendesen megmagyarázod, hogy miben hibáztam.

Ne tégy úgy, mintha a hibáim bűnök lennének. A kettő összekeverése megzavarja bennem az érzékek megtanulását.

Ne védj meg cselekedeteim következményeitől! Néha szükségem van arra, hogy - fájdalmak árán - magam tapasztaljam a következményeket.

Ne vedd rossz néven, ha azt mondom: "nem szeretlek". Legtöbbször nem Te vagy az, akit nem szeretek, hanem azt a hatalmat, ami megakadályoz, hogy kedvem szerint cselekedjek.

Ne törődj sokat egészségi panaszaimmal. Néha csak azt szeretném elérni, hogy figyeljenek rám.

Ne korholj állandóan! Ha folyton zsörtölödsz, csak úgy tudok védekezni, hogy siketnek tettetem magam.

Ne felejtse el, hogy nem tudom mindig pontosan kifejezni magam. Ezért tűnik úgy néha, mintha nem lennék "becsületes".

Ne rázz le, ha kérdésekkel fordulok Hozzád. Ha nem válaszolsz, egy idő után azt veszed majd észre, hogy abba-hagyom a kérdezést, és máshol keresek választ a kérdéseidre.

Légy következetes. Ha nem vagy az, zavartnak érzem magam, és nem tudok többé bízni Benned.

Ne mondd nekem, hogy a félelmeim butaságok. Nagyon is valóságosak ezek a félelmek és csak úgy tudsz segíteni nekem, ha megpróbálsz megérteni.

Sose tégy úgy, mintha tökéletes és tévedhetetlen lennél. Túlságosan nagy lesz a csalódásom, mikor rájövök, hogy egyik sem vagy.

Ne gondold, hogy elveszítetted a tekintélyed, ha bocsánatot kérsz tőlem. Becsületes bocsánatkérés meleg érzéseket ébreszt bennem irántad.

Ne felejtse el, hogy szeretek kísérletezni. Kérlek, nyugodj bele a próbálkozásaimba, nem tudok meglenni ezek nélkül.

Ne felejtse el, hogy milyen gyorsan felnövök. Biztos nehéz Neked velem lépést tartani, de kérek, legalább próbáld meg.

Ne felejtse el, hogy nem tudok létezni szeretet és megértés nélkül, talán nem is kell ezt Neked hangoztatnom. Vagy mégis?

Kérlek, tartsd magad jó kondícióban és légy egészséges.
SZÜKSÉGEM VAN RÁD!

Egy szülő monológja gyer- mekéhez

Életet adtam neked,
de nem élhetem le azt helyetted.

Taníthatlak,
de nem kényszeríthetlek arra, hogy tanulj.
Szabadságot biztosíthatok számodra,
de neked kell számot adnod arról, hogy mire használod.
Elvihetlek a gyülekezetbe,
de nem juthatok hitre helyetted. ...

Megmondom, mi helyes, és mi helytelen,
de nem dönthetek helyetted.

Tanácsot adhatok neked,
de azt nem fogadhatom meg helyetted. ...
Szerethetlek,
de nem kényszeríthetem rád szeretetemet.

Taníthatlak arra, hogy adakozó légy,
de nem kényszeríthetlek rá arra, hogy áldozatkész, irgalmas légy.

Tanácsolhatom, hogy kit válassz barátodnak,
de nem kereshetek barátot számodra.

Tanácsolhatlak a szexualitásban,
de nem tarthatlak meg tisztának.

Figyelmeztethetlek az alkohol veszélyére,
de nem mondhatok le helyetted a szeszecskéről.

Figyelmeztethetlek a kábítószer veszélyére,
de nem tarthatlak vissza attól, hogy ne használj.

Beszélhetek neked magasröptű célokról,
de nem érhetem el azokat helyetted.
Beszélhetek arról, hogy légy kedves,
de nem kényszeríthetlek rá arra, hogy légy szeretetreméltó.

Óvhatlak a bűntől,
de nem lehetek helyetted erényes.

**Szerethetlek mint gyer-
mekemet**,
de nem kényszeríthetlek
arra, hogy Istennel élj.

**Beszélhetek neked az Úr
Jézusról**,
de nem kényszeríthetlek
arra, hogy Őt életed
Urának elfogadd.

Elmondhatom neked,
hogyan kell élned,
de nem adhatok neked
örök életet.
Imádkozhatok érted,
de nem imádkozhatok hely-
etted.

A pünkösdi rózsák

Régi könyveimet rendezgetem. Az egyik lapjai közül elémhullik egy lepréselt, halvány rózsza.

Valamikor tűzpiros volt...

...Az első pedagógusnap! Izgatottan mentem az iskolába. Kollégáim közül többen fásultan mondták: „Ez is olyan nap, mint a többi...”

Június első hete volt. Nyíltak a rózsák, pünkösdi rózsák, orgonák, liliumok. A természet teljes ünnepi díszbe öltözött. Másnap volt Úrnapja.

Minden osztályban rengeteg virágot kaptam. Mégis megilletődve léptem át osztályom küszöbét: mindenütt virágözön! A falon orgona-girlandok, a földön virágszőnyeg. A katedrán csodálatos pünkösdirózsa csokor.

Halk kopogás, Béla érkezik, kis keze hátratéve, mentegetőzik, hogy elkésett. Ahogy helyére vonul, látom, hogy kezében egy szál rózsza. Ezt tettem én el, lepréselve...

Ekkor műsor következik: a fiúk eléneklik a „Csak akkor szép az élet” című dalt. Majd megszólal a hegedű: Forintos Pál, az osztály kis primása húzza. Az Ave Maria dallama csendül fel, még dúdol is hozzá.

Az ünneplés után a gyerekek összegyűjtötték a virágot, és mivel rengeteg volt, vállalták, hogy segítenek hazavinni.

Otthon aztán tele lett virággal a kád, a mosó-teknő, a dézsa, a fürdőkád, minden lábos és fazék... Osztályomtól kapott huszonöt szál pünkösdi rózsám a nagy leveses fazékba került, mert akkora váza nem is volt a háznál.

Két fiú maradt még velem, segítettek három részre osztani a virágokat: egy rész a plébániatemplomé, egy rész a kápolnáé, egy pedig a fiuk templomáé lesz. Javában rendezkedtünk, amikor csengettek.

A kapuban egy férfi állt.

- Ön nem ismer engem, én a plébános vagyok, és jól ismerem önt a gyerekek elbeszéléseiből. Ezt olvassa el - és kezembe nyomott egy cédulát.

„Kedves Plébános úr! Ne tessék ránk haragudni, de égető szükségünk van a pünkösdi rózsákra. Holnap pedagógus nap lesz. Az osztály úgy határozott, hogy a huszonöt éves osztályfőnökünknek huszonöt szál piros rózsát ad. De nem tudtunk ennyit szerezni sehol, csak Plébános úr kertjéből. Leszedtük és hoztunk helyette huszonöt szál gyertyát. Kérjük, ne tekintse lopásnak és ne haragudjon ránk.” - Aláírás nem volt.

- Plébános úr, csak azt kérem, ne szégyenítse meg ezeket a gyerekeket! - könyörgtem.

- Igen, körülbelül erre számítottam, ilyennek képzeltem magát a gyerekek beszámolója alapján... Csak azt árulja el, hogy lehet ekkora tekintélye ezek előtt a vad fiúk előtt?

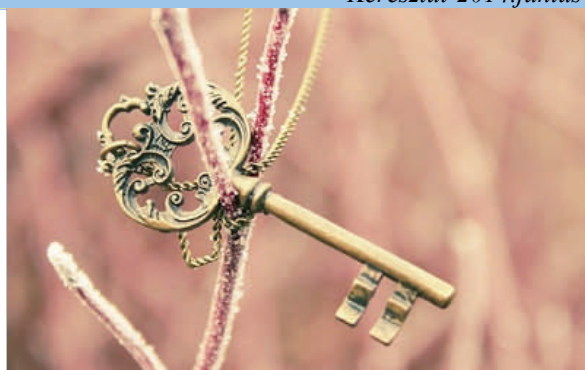
- Nem tudom - mondtam teljesen őszintén -, én minden reggel a Szentlélek kegyelmét kérem, hogy Ő tanítson, neveljen, fegyelmezzon... Nekem már csak az marad, hogy nagyon szeressem ezeket a gyerekeket.

- Értem. És ezért focizik velük minden nap... A múltkor láttam magát a farakás tetején, kezében a játékevezetői síppal. Szóval, ez a recept! - és felállt. - Csak szerezse ezeket a gyerekeket, rájuk fér, van, akinek alig maradt családja. További munkájára Isten áldását kérem!

Másnap kora reggel már a barátnőm ablakában álltam, mert onnan jól látszottak az úrnapi sátrak, amiket a templomkertben állítottak fel.

Az én pünkösdi rózsát „rabló” barátaim úgy látszik, teljes bocsánatot nyertek, mert a körmeneten, az Oltáriszentséget vivő Plébános úr mellett ministráns ruhában ők vitték a csengőt...

Vörös Ilona

Gáz, hogy Istené vagy?

Írta: [T.G.](#)

Biztos te is érezted már cikinek vagy kétségbeejtőnek a helyzetet, hogy nem olyan vagy, mint a többi lány. Nem tudod előadni az "egyszerre 10 pasit boldondítok" -figurát, a felszínes libát vagy a femme fatale-t.

Érezted úgy, hogy hozzád nincs kulcs? Téged nem lehet megérteni és talán szeretni sem? Egy megfeythetetlen rejtélynek, rejtvénynek érezted magad, vagy érzed magad jelenleg is? Közben nincs veled semmi baj, csinos vagy, kedves, okos és vonzó. A világi barátnőd is egyre kevésbé értik, mikor az Istennel való kapcsolat mélységeiről beszélsz, annyit vesznek le belőle, hogy fú, de szenvedhetsz, mennyire túl mélyen éled meg az életet...

Pedig mindaz, ami veled történik, normális. Ezt jelenti az, hogy meg vagy szentelve. A megszentelve kifejezés úgy is fordítható, hogy elkülönítve. Az pedig azt jelenti, hogy nem találja, nem találhatja hozzád bárki a kulcsot. Talán most inkább átoknak tartod ezt a szexepilt, mivel nem tudsz olyan lazán kapcsolatba kerülni az ellenkező neműekkel, mint bárki, vagy mindenki más. De hidd el, hogy ez így van jól. És ezen sem a tapasztalatszerzés, sem az önmagad megtagadása és a magadból való kifordulás nem segít. Sőt TE jársz jól azzal, hogy ilyen vagy.

A „miért”-re álljon itt egy idézet egy fiúgyermekes anyától, aki történetesen a kolléganőm:

A fiam azt mondta a minap, hogy legközelebb már csak azzal fog járni, s csak azt fogja nekem bemutatni, aki a gyerekei anyja lesz:

Nem szédíteni akarom a lányokat, hanem társra és társra lenni vágyok.

Átvétel a Keresztény Szépségportálról

Virágom, virágom

Biztosan te is gondolkodtál már rajta, hogy melyik virág illik hozzád a legjobban. Vagy éppen melyik virág lennél a virágoskertben. Nosza, próbáld ki! Karikázd be annak az állításnak a betűjelét, amelyikkel leginkább egyetértesz, és megtudod, melyik virág rejtőzik benned!

Az alábbi virágok közül a kedvencem:

Az akácvirág, mert táplálja a méhecskéket.

A mesebeli hétszínvirág, mert csodálatos.

A levendula, mert hasznos.

A pitypang, mert szabadon szárnyal.

Virágországban szívesen lennék:

Tudós

Művész

Tanár

Bíró

Ha a virágok bulit rendeznének, én:

Ismerkedős játékot vinnék

Szervezném az egész programot

Készíteném a sok finomságot

Rendezném a tűzijátékot

Ha virágszülő lennék, akkor lennék a legbüszkébb, ha a gyermekem:

Bátor lenne

Szorgalmas lenne

Okos lenne

Jószívű lenne

Ha virág lennék, a legjobb ajándék lenne számomra:

Virágföld

Új, még színesebb szirmok

Levélápoló készlet

Sürgő-forgó méhek

Olyan történetet olvasnék a legszívesebben, amely:

Virágcsaládok életéről szól

Bemutatja a virágok működését

Virágtündérekéről szól

Virágok izgalmas kalandjait mutatja be

Virágként legjobban azt utálnám:

Amikor megtrágyázzák a földemet

Ha egy nálam szebb virág nőne mellettem

Ha az időjárás rosszra fordulna

Ha semmi hasznomat nem vennék

A virágok versenyére akkor neveznék be, ha:

Bebizonyítottam, hogy én vagyok a legügyesebb

Csapatban lehet versenyezni

Furfangos feladatokat kell megoldani

Az nyer, aki a legalaposabban felkészült.

Ha elkészültél, karikázd be az alábbi táblázatban a válaszaiddhoz tartozó betűket, hogy megtudd, melyik virág lennél!

	A	B	C	D
1.	K	L	P	H
2.	H	P	L	K
3.	L	H	P	K
4.	P	K	H	L
5.	H	L	K	P
6.	K	P	L	H
7.	L	K	H	P
8.	P	H	K	L
9.	K	P	H	L
10.	H	K	L	P
11.	L	P	H	K
12.	P	L	K	H

Amelyik virágnév kezdőbetűjéből karikáztad be a legtöbbet, az a virág rejtőzik benned!

K = Kamilla L = Liliom P = Pipacs H = Hóvirág

Hóvirág

Olyan vagy, mint a hóvirág: szerény, nem feltűnő, mégis nagyon fontos. Rád mindig lehet számítani, alapos vagy és lelkiismeretes. A feladataid igyekszel pontosan és időre elvégezni. Tiszteled a felnőtt-

teket, érdekelnek a hagyományok, szokások. Hűség, megbízható barát vagy. Szerény vagy, de nagyon fontos számodra, hogy elismerjék, megdicsérik a munkádat, mert ebből érzed, hogy elégedettek veled. Nem szereted a változásokat, zavar a rendetlenség, szervezatlenség. Figyelj arra, hogy néha egy kis lazaság is kell az élethez!

Liliom

Olyan vagy, mint a liliom, amely a tisztaság, a nem hétköznapi dolgokhoz való vonzódás jelképe. Nagyon szeretsz más emberekkel együtt tevékenykedni, segíteni, biztatni, bátorítani őket. Igyekszel barátságos légkört teremteni. Hiszel abban, hogy a vágyak teljesülnek. Gazdag képzeletvilágod van, ahová néha el is menekülsz a hétköznapi világ szürkesége elől. Képes vagy mély, tartós barátságot kiépíteni. Nem bírod elviselni, ha valakit szenvedni látsz, és utálsz a veszekedést.

Kamilla

Olyan vagy, mint a kamilla: nem hivatkozó, egyszerű, hasznos, okos virág. A valódi világ érdekel: mi hogyan működik. Célokat tűzöl ki magad elé, és akarat-erőddel, kitartásoddal el is éred őket. Aminek nem látod hasznát, azt nem sokra becsülsz. Nagyon el tudsz mélyülni egy probléma megértésében és megoldásában, ilyenkor nem is figyelsz másra vagy másokra. Utálsz, ha valamit csak azért kell megtenni, mert „azt úgy szokás”. Figyelj arra, hogy céljaid elérése érdekében ne használj ki másokat!

Pipacs

Olyan vagy, mint a pipacs: muszáj rád felfigyelni. Ez a virág gyorsan kivirít, szinte lángol, ám hamar el is hervad. Gyakran cselekszel pillanatnyi ötleteid hatására. Bátor vagy, szereted az izgalmas dolgokat, fontos számodra a szabadság. Vannak művészi hajlamaid. Szívesen versenyzel, bízol önmagadban. Örülsz, ha te állsz a társaság középpontjában. Bökezű vagy. Nem bírod elviselni az unalmas és fárasztó dolgokat, a várakozást. Gondot fordítasz a külsőre, követed (vagy épp megteremted) a divatot. Figyelj arra, hogy vannak dolgok, amikben muszáj alaposnak lenni!

G y e r m e k o l d a l

Játszani jó!

Ha az alábbi négyzetrácsokban a megfelelő betűről indulva megfelelő lépésekben haladsz, egy-egy bibliai személy nevét olvashatod ki. Segítenek a rácsok alatt szereplő jellemzők.

I	Á	E
U		M
M	L	N

Jelképes név

M	S	R
E		I
Á	E	J

Próféta

J	B	M
I		N
E	Á	N

Legkisebb fiú

S	T	I
M		U
E	T	Ó

Munkatárs

Ebben a négyzetrácsban négy bibliai személy neve van elrejtve. A tábla egy-egy sarkából indulva találod meg a neveket, lóugrással haladva.

D	I	U	D
A	Á	D	L
I	E	L	M
S	Á	V	Á

Megfejtés:

NÉVVÁLTOZÁS

A gyerekek választanak maguknak egy bibliai nevet (például Saul, Jónás, vagy a kisebbek: Biblia, hal, kereszt, de lehet Jeruzsálem, Jerikó, Betlehem stb.). Ezután egymással szemben, kicsit távolabb leülnek. Egy gyereknek bekötjük a szemét, középre állítjuk. Ő megszólít két tanulót az új nevén: „Cseréljen helyet a hal és a kereszt!”, és igyekszik egyiküket elkapni. Ha sikerült, az új fogó kerül középre.

„DÓ – RÉ - MI...”

Május 6-án végre eljött a várva-várt nap, amikor – hittanos társaimmal-, a ” Fehér Villám” fedélzetén útnak indultunk Zalaegerszegre, hogy az ottani színház egyik méltán népszerű előadását, „A muzsika hangja”-t megtekintsük. A januári csocsóverseny jutalmaként, kaptuk ezt a szép kirándulást.

Délben indultunk és két óra buszozás után meg is érkezünk a helyszínre, ahol a jegyeket átvéve, hamarosan el is foglaltuk helyünket. Izgatottan vártuk a kezdést...!

A történet az 1930-as években játszódott, amikor – Georg von Trapp hajóskapitány, felesége halála után nevelőnőt keresett hét gyermeke mellé. Mária, a főszereplő, apáca-nak tanult, de a zárda főnöknőjének utasítására egy évre elhagyta a zárdát, és beállt nevelőnőnek a Trapp-kastélyba. A katonásan nevelt gyerekek megszerették az életvidám, kedves apacanővendéket, aki a szigorú házirend ellenére énekelni is megtanította őket. Sőt, Mária a zord „tengeri medve” szívébe is belepopta magát... A közeledő világháború azonban véget vetett az idilli hétköznapi életnek. 1938-ban Hitler Ausztriát a Német Birodalomhoz csatolta. Trapp kapitány kényszerhelyzetbe került: vagy behódol, vagy családjával együtt elmenekül...

A csodálatos színészi alakítások, énekhangok, gyönyörű díszletek lenyűgöztek bennünket, ezt vastappsal, és legalább tízszeri visszatapsolással köszöntük meg a színészeknek. A hazaút előtt, hogy lábainkat kicsit kilazítsuk, a közeli játszótéren fogócskáztunk egy jót, majd vidáman, énekszóval

-az előadás betétdalait dúdolva- kissé elfáradva, de élményekkel gazdagon tértünk haza. Nagyon jól éreztük magunkat, köszönjük az egyházközségnek ezt a szép napot!!!

Hajdú Virág 7. osztályos tanuló

**„Dó: egy domb, egy szép zöld domb,
Ré: egy régen látott rét,
Mi: egy em, egy hosszú í,
Fá: a fák fölött az ég.
Szó: ez szórakoztató,
Lá: és örül, aki lát,
Ti: ti tudjátok is már,
hogymost újra itt a Dó....”**

A keményszívűség veszélyére figyelmeztetett a pápa

Isten dolgait nem lehet pusztán az értelemmel megérteni, meg kell hozzá nyitni a szívet a Szentlélek előtt. Ezt a megállapítást tette a pápa a Szent Márta-Házban május 13-án, kedden bemutatott szentmiséje során – írja a Vatikáni Rádió.

A Szentatya kiemelte, hogy a hit Isten ajándéka, de nem lehet megkapni, ha Isten népétől, az egyháztól elszakadva élünk.

A napi olvasmányok két embercsoportot állítanak elénk. Az első olvasmányban (ApCsel 11,19-26) vannak azok, akik szét-szóródtak az István meggyilkolása után kitört üldözések során. Az evangélium magjával együtt szóródtak szét és elvitték azt mindenhová. Először csak a zsidóknak hirdették az Igét. Majd egyesek közülük, akik eljutottak Antióchiába, a görögökhöz is beszélték. Így lassanként megnyitották a kapukat a görögök és a pogányok előtt is. Ahogy elérkezett a hír Jeruzsálembe, elküldték Barnabást Antióchiába, hogy „ellenőrző látogatást” tegyen. Mindenkit öröm töltött el, mert nagy tömeg csatlakozott az Úrhoz.

Nem mondták, hogy először a zsidókhoz, majd a görögökhöz, a pogányokhoz és a többiekhez mennek el. Hagyták, hogy a Szentlélek irányítsa őket. Engedelmeskedtek a Szentléleknek. Majd az egyik dolog követte a másikat, és végül megnyitották a kapukat mindenki előtt: a pogányok előtt is, akik a szemükben tisztátalanok voltak. Ez az első csoport, amely engedelmeskedik a Szentléleknek. Alkalmanként a Szentlélek erős tettekre ösztönöz bennünket, mint Fülöp esetében, hogy keresztelje meg az etióp minisztert, vagy Pétert, hogy keresztelje meg Kornéliuszt.

Más alkalmakkor a Szentlélek arra hív, hogy hagyjuk magunkat általa irányítani, ne álljunk ellen. A Szentlélek cselekszik az egyházban, mindennapi életünkben. Valaki azt mondhatná nekem: „Sosem láttam ezt.” „Figyeld meg, mi történik, mi jelenik meg a gondolataidban és a szívedben. Jó dolgok? Akkor a Szentlélek hív téged, hogy azon az úton haladj. Ehhez a Szentlélek iránti engedelmességre van szükség” – válaszolt a képzeletbeli megállapításra a pápa.

A második csoport, amelyet bemutatnak az olvasmányok (Jn 10,22-30), az „értelmiségiek”, akik Jézushoz lépnek a templomban. Ők a „jogdoktorok”. Jézusnak mindig problémája volt velük, mert sosem értették meg. Mindig ugyanazt hajtogatták, mert azt hitték, hogy a vallás pusztán az értelem, a jog kérdése. Számukra az volt fontos, hogy betartsák a parancsolatokat és semmi más. Nem képzeltek el, hogy létezik a Szentlélek. Kikérdezték Jézust, vitatkozni akartak. Minden a fejükben, az intellektusukban volt. Az ilyen emberekben nincs szív, nincs szeretet és szépség, nincs harmónia. Olyan emberek, akik csak

magyarázatokat akarnak.

Akkor magyarázatot adsz nekik, de mivel nem győzted meg őket, visszatérnek egy másik kérdéssel. És így megy ez körbe-körbe... Így forogtak körbe Jézus körül egész életében mindaddig, amíg sikerült megfogniuk és megölni őt! Ők nem nyitják meg szívüket a Szentléleknek! Azt hiszik, hogy Isten dolgait megérthetik pusztán az eszükkel, a gondolatokkal, saját ötleteikkel. Büszkék: azt hiszik, mindent tudnak. És azt gondolják, hogy ami nem fér be intelligenciájukba, az nem igaz. Életre kelthetsz egy holtat előttük, akkor sem hisznek! – nyomatékosította a pápa.

Jézus túllép ezen és egy nagyon erős megállapítást tesz: „ti nem hisztek, mert nem vagytok az én juhaim közül valók”. Nem hisztek, mert nem Izrael népéből valók vagytok. Kiléptek közülük. Az értelem arisztokráciájában vagytok. Ez a viselkedésmód bezárja a szívet. Ők megtagadták népüket – fogalmazott Ferenc pápa.

Ezek az emberek elszakadtak Isten népétől és ezért nem tudtak hinni. A hit Isten ajándéka! De csak akkor érkezik el, ha népéből való vagy. Ha az egyházban vagy, segítenek a szentségek, testvéreid és a közösség. Ha hiszed, hogy ez az egyház Isten népe. Ezek az emberek csak a saját dolgaikban hittek és ennek következtében egy parancsolatokból álló rendszert építettek, amelyek elűldözték az embereket, nem hagyták, hogy belépjenek az egyházba, a nép közé. Nem tudtak hinni! Ez a Szentléleknek való ellenállás bűne – mutatott rá a pápa.

Két csoport áll előttünk. Az egyik a kedves, alázatos, a Szentlélekre nyitott, és a másik, amely büszke, önelégült, beképzelt, a néptől elszakadt, az értelem arisztokráciája, amely bezárta a kapukat és ellenáll a Szentléleknek. Ez nem önfejlés, annál több: keményszívűség! És ez veszélyesebb. E két csoportra tekintve a pápa így imádkozott: kérjük az Úrtól, hogy adja meg a Szentléleknek való engedelmisség kegyelmét, hogy előre tudjunk haladni az életben, hogy kreatívak, örömteliek legyünk, mert a másik csoport nem volt az. És amikor túl sok komolyság van, akkor ott nincs jelen a Szentlélek. Kérjük tehát az engedelmisség kegyelmét és hogy a Szentlélek segítsen megvédeni magunkat a másik rossz lélektől, amely az önelégültség, a büszkeség, a beképzeltség lelke és a szív bezárása a Szentlélek előtt – zárta kedd reggeli homíliáját Ferenc pápa.

Magyar Kurír

Uram Istenem! Tiéd az éjszaka, és tiéd a nappal, kezded műve a hajnali harmatcsepp és a Nap. Add, hogy egész nap jókedvű és tiszta legyek, a Világosság fia! Köszönöm, hogy vagy, és hogy megteremtettél engem is. Légy mindig jó hozzám, és a Te irgalmas szereteted ragyogjon mindig fölöttem! Óvj meg a bűntől a mai napon, tölts el a Te lelkeddel! Jó akarok lenni, hogy örömöd teljék bennem, és szeretni akarlak Téged, Uram. Ámen.

Dr. Prohászka Ottokár: Jézus Szíve, Krisztus szereteté- nek jelképe és orgánuma

Jézus Szíve a krisztusi szeretetnek, e lángoló, világgyújtó, világ-emelő, világmegváltó szeretetnek szerve és szimbóluma. Jelképe mindannak, amit nekünk a Megváltó jelent s egyszersmind orgánuma mindannak, amit nekünk mondott, értünk cselekedett. A Jézus Szíve ájtatosságban tehát nincsen semmi új. Az evangéliumnak összefoglaló magyarázata s egyszersmind szintézise ez, gyakorlati bevezetetésünk az Úr gyakorlati életébe és belső világába.

Ha tudni akarod, ki volt Krisztus, nézz a Szívébe. Ha munkáját ismerni és méltatni akarok, kérdezd meg a Szívét, mely e munkát sugalmazta. Ha tanítását érteni, példáját követni akarod, Szívén keresztül törj az igazságok felé, melyeket nekünk hozott, a parancsok és intézmények felé, melyeket számunkra hátrahagyott.

Így vagyunk akkor is, ha embertársunk élő személyével, gondoskodásával, érzelmeivel akarunk érintkezésbe jutni, ha életét, tetteit, tanítását akarjuk helyesen felfogni és igazi értéke szerint megítélni. Jézus emberségének szent titkaiba is csak úgy hatolunk be eleven érintkezéssel, ha közvetlenül Szívébe, e Szívnek szeretetébe, vágyaiba, küzdelmeibe, szenvedéseibe merülünk. Csak akkor lesz nekünk nyilvánvaló, csak akkor kezdjük igazán érteni, ki a Jézus, és mi a Jézus nekünk.

Belső, életteli kapcsolatba kell lépünk Jézus Szívével és lelkével, és értelmünk nagy megvilágosodásban részesül a hit tételeit, az evangélium követelményeit, a keresztény tökéletesség ideálját, a vallás szent titkait, az Úr életével elibénk tett életmintát illetően. A hit nehézségeiben, az erkölcsi törvény szigorú száraz fogalmak, a dialektika fegyverei adják nekünk a leghatékonyabb támogatást. Magasabban kell keresnünk, a Megváltó Szívéhez kell folyamodnunk. Akár a Megváltóról, akár a legszentebb Oltáriszentségről, akár Krisztusnak közöttünk mindenkor tovább élő tekintélyéről van szó, minden kérdésünkre Ő maga a válaszunk. Meneküljünk szerető isteni személyiségéhez s mondjuk magunkban: ilyen volt Ő, a szelleme, a teste, a vére, ilyen volt a lelke és legbelsőbb megérzései... Szívén és lelkén át akarok nézni mindent, amit mondott és cselekedett, mindent, amit akart és parancsolt nekünk.

Amit Ő akart, amit Ő parancsolt nekünk. Itt elhalványul a kétség, megdől az ellenállás. Ő beszélt és cselekedett így, Ő, az egyetlen, a csodálatos, kinek hatalma sántát üzött, kiből erő áradt, kinek ajka nedve gyógyított, ki járt a vízen, megdicsőült a hegyormon... Ő, Ő mondotta, hogy azokhoz jött, akik fáradoznak és terhelve vannak s aki tudta, hogy bizalmukban soha meg nem szégyenülnek... Ő volt, aki szerette az élet hajótöröttjeit és mentő karral hajolt feléjük. Ha tehát Ő, aki úgy szeretett bennünket, ki értünk szenvedésbe és halálba ment, aki sírjából diadalmasan feltámadott... ha Ő szól és kívánja, hogy higgyünk, ha Ő rendelkezik és kívánja, hogy engedelmeskedjünk, akkor nincs tépelődni valónk, akkor nem lehetnek kételkedő kérdéseink, akkor hallgatva kell érteni próbálnunk ki Ő, ki az a csodálatos, fönséges ember, aki mindezt akarta, tette. Gondolkodásunknak az Övével való benső egyértelműségében, teljes odaadásunkban, szellemének szomjazó belélegzésében eltűnik körülöttünk minden homályosság. Az Úr maga, a lelke, a Szíve lesz tanításainak eleven magyarázata. Az evangéliumot nem azért kell hitelesnek vélnünk, mert ezt vagy amazt a peripatetikusok is tanítják belőle, mert egyetmást talán az idealizmus vagy a dinamizmus is igaznak minősített állításaiból. Épp olyan kevésbé szabad benne kételkednünk azért, mert a materializmus vagy a hitetlenség más iskolái azt hirdetik, hogy a kereszténység képtelenséget tanít.

Nem, lépünk oda magához Krisztushoz, keressük Szívének magatartásában minden tanításának, parancsának magyarázatát. Nem

lesz nehéz elhinnünk igéit, megadni magunkat akaratának. Szent János erre utal, mikor levelében írja: „És hittünk a szeretetben.” (1Jn 4,16) Ezt így is fordíthatnók: „És hittünk Istenünk Szívében.”

Hittünk a Szívében, mert szavának értelmét tárja fel nekünk. Csak Szívén át érthetjük meg Őt és tanítását. És csak ha személyiségének, tanításának, szeretetének megértése a mi szívünket is összejárta, akkor virágozik ki bennünk egészen és a maga teljességében az isteni Szív és leszünk ama „lakóhely”, melyet az istenember földönjártaiban keresett és azóta szakadatlanul keres az emberlekek sivatagos úttalanságában.

Nem tanulásról, hanem összeolvadásról van itt szó. Semmit sem tudunk addig, míg az részünk, eleven lényünk nem változott. Ez még külső, technikai, vagy formaszerű, logikai ismeretekre is áll, mert egyik sem a miénk addig, míg valami módon, akár észjárás, akár mozgásforma, akár szellemi magatartás alakjában be nem költözött szokásainkba. Technikai valóságok igazi ismerete dolgok elkészítésében, vagyis cselekvéseknek izom-idegületünkbe vitelében áll. Tudományos ismeretek elsajátítása a szó igazi értelmében csak akkor teljes, ha úgy tudjuk azokat magunkban értelmi valóságra váltani, mintha ki lennénk a felfedezői. Művészi dolgok elsajátítása a cselekvésnek és az érzelmvilágnak teljes igénybevételével történik, az ilyen tanulás kezét, testet formál és lelket alakít. A krisztusi tanítás pedig a szívet formálja s azon keresztül mintáz kezét, testet, rendezi a

magatartást, csoportosítja a tetteket, szervezi az életformákat, melyekben létünket pergetjük. Ez nem lecke-tanulás, nem recitálás, ez élet. Nem elég templommá lennünk, bár azon kell kezdenünk. Végre azonban Krisztussá kell válnunk. Előbb „lakóhelyek” vagyunk, az istenség leereszkedésének alázatos kunyhói, de ez a kunyhó elevenedjen, isteni lakójára köntösként rátapadjon, minden vonalával testébe olvadjon, benőjön, hogy így mennyei lakójában fölemészthődjön, benne megsemmisüljön. Ha beszáll hozzánk Krisztus, ne legyen más gondolatunk, mint az Ő lélekjárása, ne legyen más szándékunk, mint az Ő akaratát, ne legyen más szívünk, mint az Ő Szíve. „Nem én élek, hanem Krisztus él bennem.” Az istenszív kultuszának ez az irányítóje, ez van a véghetetlen perspektíva végén, mint ellenállhatatlan vonzóerő. Jézussá lenni... Jézussá lenni... dobogja minden emberszív, mely ebbe a végtelen portikusba nézett.

(1938)

Szabadság és hit

Mert a szeretet még a legnehezebb és legnyugtalanítóbb dolgokat is könnyűvé teszi... A dolgok, melyek nehezek azok számára, akik munkálkodnak, könnyűvé válnak, ha ugyanezek az emberek szeretnek. Az isteni jószág úgy rendezte, hogy „a benső ember számára, aki napról napra megújul”, többé nem a Törvény, hanem a Kegyelem hatalma alatt áll, s megszabadul a számtalan előírás alól, melyek valóban nehéz ígát jelentettek, így az egyszerű hit könnyűsége, a jó reménység és a szent könnyőreletesség állal a legnagyobb baj is az öröm belső fényévé válik.

Hippoi Szent Ágoston

Vakáció - örömök és veszélyek

Nemcsak a fiatalabbak, de bizonyára az idősebbek is emlékeznek még arra a mámorító érzésre, amit akkor éreztek, amikor a tanterem tábláján egyre hosszabb és hosszabb lett az a kedves szó, amit ma is betűnként rajzolnak fel a gyerekek: ÁCIÓ... KÁCIÓ... AKÁCIÓ... VAKÁCIÓ!!!

Minden iskolás gyerek ágaskodó csikóként várja a pillanatot, mikor a bizonyítvánnyal a kezében nekivághat az „év legjobb időszakának”. Keveset törődnek azzal, hogy ez szüleiknek, nagyszüleiknek nemcsak öröm, hanem sok gond is: nem mindenki tud gyermekének két hónapra felügyeletet biztosítani, a táborok sok esetben vállalhatatlan anyagi terhet jelentenek... Így sok gyerek egyedül marad otthon, esetleg az utcán bókáltszik elfoglaltságot keresve magának. „Remek” alkalom ez ahhoz, hogy a gyermek rossz társaságba kerüljön, és olyan benyomások érijék, amiktől minden szülő szeretné megkímélni csemetéjét.

Bizony, a szabadság sokszor teher. Az a gyermek, aki – normális körülmények között – regulák között él, gyakorta nem tud mit kezdeni az „édes szabadsággal”. Teszi, amit a szíve diktál, ám, amit a szíve diktál, az sokszor nemhogy nem használ neki, de kifejezetten a kárára van. A szülő okkal félhet, ha gyermekét kénytelen egyedül hagyni, esetleg szomszéd nénik „vigyázó” szemeire bízni. A szülők sokszor, fájdalmasan sokszor felejtik el, hogy sem a rokonok, sem a szomszédok, de még a táborvezetők vigyázó tekintete sem elég, ha nem bízzák legdrágább kincsüket a legfőbb pásztorra.

De valóban csak nyáron van veszélyben a gyermekünk? Csak akkor, ha mi nem látjuk, ha nem óvhatjuk őt a nap minden percében? Nincs-e akkor is veszélyben, amikor mi kényelmesen legyintünk a Lélek hívó szavára, és hagyjuk, hogy az istentisztelet üres padosorokhoz szóljanak, és üres helyeink vádoljanak bennünket: „Azért mert nyár van, ne gondold, hogy Istennél is szünet van!”

Nem sodorjuk-e veszélybe gyermekünket akkor is, amikor elfogadjuk a „döntését”, hogy ő nem akar templomba menni (és nem csak nyáron), mert ha „eröltetik”, a végén még „megutálja” az egészet. Hiszen „le van terhelve szegényke, legalább vasárnap hadd pihenjen!”

Hányszor, de hányszor hallani ezeket a szavakat! Nincs-e veszélyben a gyermek, ha mi komolyan azt gondoljuk, hogy 7-8 évesen „még kicsi a hittantáborhoz”, mivel „úgysem érti még az ige üzenetét”.

És nincs-e veszélyben akkor, amikor mi kicsinyes módon például azon vitakozunk, hogy tetszik-e nekünk vagy sem a liturgia, majd sértődötten sarkon fordulunk, és gondolatban még a templomajtót is bevágjuk magunk mögött. Arra persze nem gondolunk, hogy ezáltal gyermekünknek is ürgyet szolgáltatunk, miért ne menjen templomba, és példát arra, hogy majdan miként álljon egyháza ügyéhez...

Az ösellenség eközben elégedetten dörzsöli markát, és lesi a pillanatot, mikor csaphat le fiunkra, lányunkra, unokánkra. A gyermeknek még a lábát sem kell kitennie otthonról, a tévéből akkor is fáradhatatlanul szól hozzá a „kísértő”, és egy védtelen lélek nem veszi észre az alattomos ravaszkodást, hanem elfogadja és magáévá teszi. A múltkoriban hallottam beszélni egy hét éves gyermeket, aki meg volt győződve róla, hogy neki van olyan földöntúli ereje, mint a pókembernek, s ezen az anyja jót kacagott...

Aki felelős szülő, és a legjobbat szeretné gyermekének, annak tudnia kell a választ arra, hogy mi adja a legnagyobb biztonságot. Csakis Jézus Krisztus szeretetében van biztonságban gyermekünk! És erre nemcsak nyáron kell gondolnunk, hanem már akkor is, amikor odaállunk újszülöttünkkel az oltárhoz, hogy a szent kezsétségben részesítsük. Erre az órára lehet és kell azután visszaemlékeznünk, amikor kezét elengedve, gyermekünket az útjára bocsátjuk.

Forrás: Internet

„Fantázia kell a felebaráti szeretet-hez... Az evangéliumi küldetés csak irányt mutat, de nem mutatja meg a gyakorlati utat, hogyan váltsuk valóra Jézus alap-parancsát: „Szeresd felebarátodat teljes szívedből egész lelkedből és minden erődből.” Figyelmesen észre kell vennünk, hol és mikor nyílnak erre a mindennapi életben alkalmak. Gondoljunk csak arra, hogy vannak bizonyos magatartásmódok, mint pl: ahogyan be-tesszük az ajtót, ha kimegyünk, hogy a szomszédot föl ne keltsük, hogy fölvevesszük a földön heverő papírost, figyelemmel vagyunk egy kis-gyermek babája iránt, elfogadunk egy javaslatot anélkül, hogy azonnal ellenjavaslattal élnénk, ügyeljünk arra, hogy a meglátogatott betegnek ne szökjék fel távozásunk után a láza, megdicsérjük a szakácsnét, aki annyit fáradozott a tűzhely mellett, kölcsön adunk egy könyvet, amelyet nem adnak majd nekünk vissza... A felebaráti szeretet figyelmes és tapintatos. Észreveszi a másik kívánságait és vágyait. Emlé-kezzünk csak Jézus első csodájá-ra, amelyet a galileai Kánában mű-velt. Szűz Mária egy szerény utalá-sának volt a következménye, aki észrevette a házigazda szorultságát. Az ilyen dolgokhoz az Isten nem egyszer váratlan s csodálatos ered-ményeket kapcsol...

(Suenens biboros)

Reményik Sándor: Tündérfok

Az életednek van egy titkos csúcsa,
Mely rejtve őrzi boldogságod,
Egy sziklafok, ahonnan Te az élet
Töretlen teljességét látod,
Hol imádkoznál hosszan,
térdenállva,

Mert onnan végtelen a panoráma.
Az életednek van egy titkos csúcsa
Köröskörül őserdő, ősbozót -
Keresztül-kasul vágató csapások,
A sok hamistól nem látni a jót,
Isten előre ment, a csúcson vár be -
Csak az a kérdés, hogy odatalálsz-e?

Az életednek van egy titkos csúcsa,
Hová a mélyből kibukkan fejed
S a szépség minden gazdagsága,
fénye
Megáldja két csodálkozó szemed,
Hol tiszta vagy, mint kristálypata-
kok
S megnyitod szíved, mint egy abla-
kot.

Az életednek van egy titkos csúcsa,
Vezetnek hozzá szent véletlenek,
Jaj, hogy leszállni kell, jaj, hogy
nem adhatsz
A pillanatnak örökéletet!
S botlasz újra sok rögös, buta úton.

-
De mindegy. Egyszer fenn voltál a
csúcson.

*Ha bedobtál két világ közé, merész szívet
adj belém Uram! Hiába hatolt legbenső-
kig nyilad, a földhözkapaszkodás belőlünk
ki nem szakad. Add hát nekünk a vakme-
rőseget, hogy Téged akarjunk egészen. S
hogy szívünk csak utánad érezzen vá-
gyat, add a bátorságot: igent mondani a
halálnak S a magánynak, a sötétség, a szen-
vedésnek. Csak a Te kezédbe rakhatunk
fészket. Adj hűséget, hogy végigjárjuk ezt a
kalandot, s adj merész szívet belénk, hogy
hűségesen álljunk a harcot.*

Tedd le terhedet

*Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik
megfáradtatok, és meg vagytok
terhelve, és én megnyugvást adok
nektek. Vegyétek magatokra az én
igámat, és tanuljátok meg tőlem,
hogy szelíd vagyok, és alázatos
szívű, és megnyugvást találtok lel-
keteknek. Mert az én igám
boldogító, és az én terhem könnyű.
(Mt 11,28-30)*

JÉZUS TUDTA, milyen az iga. Józseffel valószínűleg készítettek ilyet ácsműhelyükben. Az iga egy fából készült keret, amelyet két ökör nyakára helyeznek, és az ekéhez, vagy szekérhez erősítik. A lószerszámmal ellentétben az iga rendeltetése az, hogy az iga-vonó állatok vastag, erős nyakára erősítsék.

De Jézus képletes értelemben is tudta, mi az iga. Évszázadokon át használták az igát foglyok és rabszolgák esetében, és a próféták Izrael elnyomását is „rabigának” nevezték. Viszontagságok, kényszermunka, szolgaság, alázatosság. Ezek a nehézségek nem voltak ismeretlenek az ókori világ keresztútjánál élő apró nemzet számára.

Jézus és követői mindezt a római uralom idején tapasztalták meg. A magas adó volt az elnyomás egyik formája. Kegyetlen büntetéseket - például keresztthalált - szabtak ki nap mint nap. Ha egy római katona úgy akarta, egy zsidónak mérföldeken át kellett cipelnie a csomagját.

De Jézus tudatában volt egy másfajta rabiga jelenlétének is. A törvény — az erkölcsi alapelvek, melyeket maga Isten adott népének -- értelmetlen rituálék és aprólékos szertartások útvesztőjévé vált. A népet nemcsak a római légiók, hanem a zsidó vezetők elnyomása is sújtotta. Jézust jobban aggasztották a kufárok és a farizeusok, mint a rómaiak.

Ezért biztosan meglepő volt, amikor követőinek egy újabb igát ajánlott lel. Azoknak, akik már eleve fáradtak voltak, és nehéz terhet cipeltek, „Vegyétek magatokra az én igámat - mondta - és megnyugvást találtok lelketeknek.”

Mit jelentett ez az egyszerű földművesek és parasztok számára, akik köré gyűltek? Az írástudók tanításával szemben azt mondta, könnyű követni őt. Azt tanította, az

összes törvény egyszerűen összefoglalható: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből... és felebarátodat, mint magadat.”

Uram,
nyugalmat ígértél nekem.
Azt ígérted, hogy könnyebb követni téged, mint önmagamat.
Kérlek, ma taníts meg
a szelídségre és az alázatra,
és segíts nyugalmat találni
ígéretedben, miközben boldogan
veszem magamra igádat.
Amen.

Hívásának egyszerűsége felszabadító élmény lehetett azok számára, akik hajlandóak voltak meghallgatni. És számunkra is az. Ez azért van, mert legtöbbször önmagunk igájában élünk. Bonyolult dolog saját érdekünkben cselekedni. Gyakran gabalyodunk bele a csalás és a bizalmatlanság hálójába. Nem tudjuk, mit tegyünk, és aggódunk, mit szólnak ehhez mások.

De ha Istenre és a többi emberre koncentrálunk, az élet sokkal kevésbé megterhelő. Döntéseink világosak lesznek, életünk pedig boldogabb. Megtaláljuk a nyugalmat, amelyre zaklatott lelkünk vágyik. Az önző élethez, vagy akár a római megszálláshoz képest Isten útja kevésbé fárasztó, terhe pedig könnyebb.

Az ő igája még egy ok miatt könnyű. Nem csupán viszonylagos értelemben, hanem azért, mert amit szeretünk, azért hajlandóak vagyunk megdolgozni. Akár tízszer akkora intenzitással tudunk kosárlabdázni, vagy kertészkedni, mint például takarítani, és sosem panaszkodunk, ha élvezzük, amit csinálunk.

Jézus nem azt mondja, hogy ha követjük őt, nem kell nehézségekkel szembenéznünk. Sőt, máshol azt is kijelenti, lehet, hogy nekünk is meglesz a saját keresztünk. Azt mondja, ha megismerjük szelíd és alázatos szívét, szeretni fogjuk őt. Ekkor édes lesz az ő igája és könnyű az ő terhe. Ezt ígérte.

Dr. Wallis C. Metts

Morus Tamás: Derűs lélekért

Uram, unalomtól mentes, zsörtölődést, sóhajtozást, panaszt nem ismerő szívet adj nekem. Ne engeddd, hogy túl sok gondot fordítsak pöffeszkedő énemre. Ajándékozz meg derűs lélekkel. Kegyelemből had értsem mindig a tréfát. Add, hogy az élet kis boldogság-foszlányait is felfoghassam, sőt másoknak is juttassak belőlük.

Öröm és életszentség

James Martin jezsuita könyve a derű és a lelkiélet összefüggéseiről

„Talán a legkomolyabb kifogások egyike, amely a mai kereszténység ellen felhozható, a humortalanság és ingerlékenység, amely hibájába oly gyakran beleesik a kortárs egyház és teológia” – idézi Walter Kasper bíborost James Martin Mennyei derű című, a Jézus Társasága Magyarországi Rendtartománya és az Új Ember közös kiadásában megjelent könyvében.

Ha jobban belegondolunk, mi is találkoztunk már olyan lelkipásztorral, magát mélyen vallásosnak tartó emberrel, aki, ha a hit kérdései kerültek szóba, szigorúvá, sőt, egyenesen mogorvává vált. De vajon törvényszerű ez? A jezsuita szerző nem csak egyszerűen tagadólag válaszol erre a kérdésre, hanem bebizonyítja, a humor, a jókedv és az öröm elválaszthatatlan a hiteles keresztény élettől.

Annak, hogy a vallásosságról kialakított fogalminkból hiányoznak a fenti erények, persze megvan az oka. Sokszor úgy képzeljük el Istent, mint egy szigorú bírót. Úgy tartjuk, hogy a vallás célja valami komoly dolog, ezért mi is így viszonyulunk hozzá. Alexandriai Szent Kelemen, Szent Ambrus és Szent Ágoston is eltűnt a tréfától, hivatkozva Szent Pálra: „...léha vagy kétértelmű szót ne ejtsetek ki!” (Ef 5,4) A szentek ábrázolásában sem találunk semmi vidámat. Szent Benedek regulájában arra szólítja fel a szerzeteseket, hogy kerüljék a nevetést a monostorban.

Az első kérdés valóban az lesz, hogy vajon tényleg hiányzik-e a humor a Bibliából? Martin szentírástudósokra hivatkozva állítja, hogy ott van az ironia, a tréfa az evangéliumokban is, csak mi nem vesszük már észre. A kortársak humorosnak tarthatták a szemünkben található szálla és gerenda példáját ugyanúgy, mint a fáv terebélyesedő mustármagról vagy a tevérről és a tű fokáról szóló példabeszédet. Bár az Újszövetségben Jézust bölcs tanítóként ábrázolták, feltételezhető, hogy volt humora. Ez teológiaiilag is fontos, hiszen Jézus teljesen ember volt, így humorérzéssel is rendelkeznie kellett. Mivel a szent írók Krisztus szenvedéstörténetére tették a hangsúlyt, ezért nincs jelen az evangéliumokban a humor közvetlenül. Az

öröm szó viszont számtalanszor előfordul: „...a nép meg ujjongott, hogy ilyen nagy tettet vitt véghez.” (Lk 13,17) A szerző a 65. zsoltárt és Mária Erzsébetnél tett látogatásának szövegét részletesebben is elemzi. Megmutatja, hogy az öröm rendkívül fontos helyet foglal el a Bibliában. Szent Pál apostol a Galatákhoz írt levelében így ír: „A Lélek gyümölcse viszont: szeretet, öröm, békesség...” Martin szerint az életszentségtől is elválaszthatatlan a humor és az Istenben gyökerező öröm. Szalézi Szent Ferenc is értette, mire jó a humor, Néri Szent Fülöp pedig tudatosan élt vele. Boldog XXIII. János pápáról pedig megannyi tréfás történet kering, jelezve, hogy személyiségének fontos része volt a humor. Amikor egyszer megkérdezték tőle, hogy hányan dolgoznak a Vatikánban, azt felelte: legfeljebb a fele.

Szent Benedek tiltása is valószínűleg a túlzó nevetésre irányult. A szerzetesi élethez is hozzá kell tartoznia a humornak és a derűnek. Bizonyítja ezt az a sok vicc is, melyeknek szereplői szerzetesek. Csak egy példa a könyvből: „Egy domonkos, egy ferences és egy jezsuita lelkigyakorlat közben hirtelen Jézus születésének jelenetében találja magát. A jászol előtt térdelve így szól a domonkos Máriához: Micsoda öröm látni a testté lett Igét, emberi és isteni egyesülését! A ferences ezt mondja a kis Jézusnak: Micsoda öröm látni, hogy Isten Fia azonosul a szegényekkel! A jezsuita Józsefhez fordul: Gondoltál már arra, hogy jezsuita gimnáziumba küldd?”

Természetesen Martin is tudja, hogy a vicc bántó, sértő is lehet. Ezért fontos megvizsgálni, hogy szavaink „igazak-e, hasznosak-e, kedvesek-e”. Meg kell különböztetni az egészséges nevetést mások kinevetésétől. A jól használt humor által viszont felismerhetjük a valóságot. A humor elmélyíti a kapcsolatot Istennel és az emberekkel, de gyógyító ereje is van. Alázatra is nevel, megmutatva, hogy nem a mi kezünkben van az irányítás.

A rendkívül olvasmányos, anekdotákkal és humoros történetekkel teli könyv ismertetője nem is záródhat másként, mint egy viccel. „Egy apáca festést tanít a gyerekeknek. Az egyiktől megkérdezi: Te mit festesz Billy? Isten arcát – válaszolja a gyerek. De hát ez lehetetlen, Isten arcát még nem látta senki! Mire Billy: Őt perc múlva mindenki láthatja.”

Baranyai Béla/Magyar Ku-

JAMES MARTIN SJ
MENNYEI DERŰ
Öröm, humor és nevetés a lelki életben

JEZSUITA KÖNYVEK / LELEKISÉG

Szikszai Szabolcs

A konzervatív lázadás

Függőségből függetlenségbe

„A fiatalság út a gyermekkor függőségéből a felnőttkor függetlenségébe” (Jancsák Csaba)

Gyanítom, hogy minden kor ifjúsága azt gondolta, hogy csak ők lázadtak, elődeik nem. Pedig tényleg nincs új a nap alatt. Akik ellen ma a fiatalság lázad, azok ugyanúgy lázadtak szüleik ellen. Ez az élet dinamikája. Önmagában nem a lázadással van a baj. A generációváltások mindig nagy potenciált rejtenek magukban arra, hogy megújuljon egy társadalom. Ennek elidegeníthetetlen összetevője a lázadás. Lázadás az előző nemzedék viselkedésével, értékítéleteivel és viszonyulásaival szemben. A lázadás leginkább eltávolodás mindezekről. Az eltávolodás azért fontos, mert a távolból nézve kapok rálátást az összetevők egymáshoz fűződő viszonyára. A nagy összefüggésekre. A lázadás nem jelent szükségszerűen elvetést. A lázadás segít eltávolodnom attól, ami nem az enyém, és a távolság ad lehetőséget arra, hogy szuverén döntésem jogán magamévá tehessem azon értékeket, amelyekről eltávolodtam. Elidegenedve, majd megbékélve. Ez a kiegyensúlyozott felnőtté válás elválaszthatatlan része.

Lázadás-mentesen

Ezek a mai fiatalok nem akarnak felnőni – mondogatják az idősebbek. Részben igazuk van. Másrészt nincsen. Igazuk van, mert tényleg egyre jobban kitolódik a felnőtté válás határa. Olykor úgy érzem, lassan eljutunk az élethosszig tartó ifjúság megvalósulásáig. Tele vagyunk „lélekben fiatalokkal”, akik gyakran nem csak lélekben fiatalok, hanem társadalmi és érzelmi-intellektuális tekintetben is. Fel nem nőtt felnőttek. Ránézésre-felnőtt. Ugyanakkor vitatom az idősebbek panaszát, mert másrészt nincsen igazuk. Két okból sem. Ezek a mai idősebbek nem akarják, hogy felnőjenek a fiatalok. Félreértés ne essék, semmiképpen nem arról beszélek, hogy az idősebbek hibája, hogy a fiatalok nem nőnek fel. Ha egy fiatal fel akar nőni, akkor fel fog nőni. Vállról indítható rakétával sem lehet megfékezni. Ettől függetlenül kétségtelen tény, hogy nagyon sok szülő és a túlkontrolláló, gyámkodó társadalom nem segíti elő a fiatalok felnőtté válását, sőt, erőszakkal fenntartja a gyerek-szerepet. Vegyül példának az oktatási

rendszer. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy az általános iskolásoktól az egyetemistákkal bezárólag az ifjúság minden korcsoportjával intenzív kapcsolatban vagyok. Felfedeztem, hogy 13-14 éves kamaszok és az egyetemisták önértékelése nagymértékben hasonló. Szinte alig tér el. Gondolkodtam, majd rájöttem, hogy csoda lenne, ha eltérne, ahogyan csoda is, amikor valaki húszas éveie elején elkezd magáról felnőttként gondolkodni. A mai fiatalok a húszas éveiket ugyanolyan oktatási struktúrák között iskolapadban töltik, mint a tizenévesek. És addig, amíg az ember fia vagy lánya diák, addig teljesen mindegy, hogy egyetemista vagy általános iskolás. Gyerekeknek tekinti őt a társadalom, a család. És természetesen a fiatal is annak tekinti magát, mert talán eszébe sem jut, hogy tulajdonképpen minden lehetősége megvan rá, hogy ez másként legyen. Az idősebb generáció azt szeretné, hogy az ifjak úgy legyenek felnőttek, hogy közben gyerekek maradnak. Ez így nem megy. Különösen a vallásos-konzervatív attitűdök tekintenek rosszul a lázadásra, márpedig lázadás nélkül lehetetlen felnőtté válni. Aki nem lázadás útján vált felnőtté, az csak megtanulta eljátszani a felnőtt szerepét, de nem nőtt fel. Csak látszatra felnőtt.

Szerencse-próbálás uniformis

Honnan tudhatnám, hogy ki vagyok én, ha nem lázadok? Na, de mi a lázadás? Megpróbálom összerakni, hogy szerintem mi: önmagam kiszabadítása szüleim értelmezési keretéből. Ez a szülő-gyerek alapviszonyulásra épített definíció, de érthetjük ezt a társadalomra is: önmagam kiszabadítása az idősebb generáció értelmezési keretéből. A mesék gyakori jelenete, hogy a legény útnak indul, és elmegy távoli vidékre szerencsét próbálni. Azt hiszem, ez a felnőtté válás alapmozzanata. A mesékben persze a lányokra rátalál a szerencse, csak a legények erednek útnak, hogy maguk találjanak rá. A lányok várnak, a fiúk útnak indulnak. A szerepek ma már nem ilyen egyértelműek, így nagyon sok legény arra vár, hogy rátaláljon a szőke hajú királylány a fehér lovon, és kiszabadítsa a vártoronyból, míg sok lány útnak indul, elmegy távoli vidékekre, és megkeresi a maga szerencsét. Úgy tűnik, a szerepek felcserélődnek, de legalábbis uniformizálódnak. Azt hiszem, a mai legényeknek és leányoknak mind fel kell kerekedniük, hogy megtalálják a maguk szerencsét. Elhagyja apját és anyját – mondja a Biblia –, majd ragaszkodik feleségéhez és lesznek ketten egy testté. Ma az sem biztos, hogy ez ilyen rutinosan egyszerű. Egyik családi fészekből a másikba. Ma előbb fel kell nőni érzelmileg, intellektuálisan és szociálisan is ahhoz, hogy házasságra adjam a fejem. Vagy mégsem?

Jövök, semmit nem hozva

Andorka Rudolf szociológus a felnőttiséget a társadalomban betöltött szerephez köti. A felnőtt az, aki anyagilag a saját lábán áll, érzelmileg független és önálló családja van. A szociológia azonban megállapít, és nem azt kutatja, hogyan jutsz el ide. Sok fiatal ma azzal érvel, hogy nem tudja megtenni ezt vagy azt, mert nincs munkája, még tanul, vagy nincs saját lakása. Egészen merészet mondok: nincs más hátra, csak előre. Felnőtnnek lenni a legnagyobb dolog, én soha nem lennék újra gyerek. Önállóság, függetlenség – nagyszerű dolog. Nem azt jelenti, hogy problémamentes, de nagyszerű élet. Azt állítom, hogy a felnőttiségre nem várni kell, hanem meg kell valósítani. Elköltözni a családi házból. Teljesen mindegy, hogy milyen lakásba, de elköltözni. Olyanba, amilyenre van pénzed. Ha kell, kenyerén és szalonán élni hetekig, ha arra van pénzed. Nem fogadni el pénzt a szülőidtől, a rokonaidtól. Olyan munkát végezni, amilyen van. Addig keresni munkát, amíg nem találsz. Ha ott nem találsz, ahol laksz, akkor máshová költözni. Ha nem tetszik vagy nem elég a fizetés, más munkát keresni. Munka mellett továbbképezni magad. Úgy felfogni ezt az egészet, mint ami élet-halál kérdése, mert tényleg az. Minél hamarabb a saját lábára áll ugyanis valaki, annál nagyobb előnyt szerez azokkal szemben, akik kényelmesen várják, hogy majd a nyakukba hullik a nagy felnőtté válás és a vele járó jólét. Nem hullik. Biztos vagyok benne, hogy az életszínvonal, amit saját új életed ad, messze el fog maradni attól, amit eddig a szüleid biztosítottak neked. Biztos, hogy többre vágysz majd. Néha nagyon elkeseredsz, és néha előjön belőled a kommunista, amikor egy-egy gazdagabb idős embert meglátsz. Ez mind rendben van. De az életkörményeid motiválni fognak arra, hogy egyre jobban törekedj elérni a céljaidat. Okos és elérhető célokat tűzöl ki magad elé. Egyre magabiztosabb leszel. Elkezdesz másként kommunikálni. Amikor rád néznek, egy fiatal felnőttet látnak. Valakit, aki megnyerő és hozzáértő. Ha a húszas éveid elején elkötelezz magad saját függetlenséged és felnőttiséged mellett, behozhatatlan előnyt nyersz az életedben azokhoz képest, akik arra vártak, hogy majd „kialakuljon”. Benjamin Disraeli brit konzervatív politikus ezt mondta: „Nem a körülmények teremtik az embert; az ember teremti a körülményeket.” Igaza volt.

Isten láncá

Nem, nem engedlek, fogom a kezéd:
Az Isten láncá vagyok én neked.

Kötlek, magadhoz, élő kötelekkel,
Komoly, virrasztó, nehéz szeretettel.

A ködlő múltat, akarom, feledd,
S állj meg hajnalló mélyeid felett.

És nézz magadba boldog félelemmel:
Isten szemével és az én szememmel.

És tépd el mind a félig-fátylakat.
Akarom: láss és megszeresd magad.

Hogy lásd magad: ifjúnak és igaznak,
Erősségnek és mosolygó vigasznak.

Lásd, hogy világol a boldog titok:
A zengő porta, mit Isten nyitott.

Akarom: keljen új életre benned
Alvó dala az építő igennek.

És mosolyogd rám, édes jó barát,
Az erős Isten élő mosolyát.

Sík Sándor

Bede Anna

FOHÁSZ

Köszönöm azt, Uram, hogy élek,
Köszönöm azt, hogy ép hitem,
S hogy e világban ím, a lélek
Gyönyörű házát építem

Köszönöm azt, hogy sok bajomban
a Te Igéd vigasztalás,
s hogy ahol ennyi fájdalom van,
Tovaröpít egy jó varázs.

Valami mindig talpra állít,
valaki mindig megsegít,
rövid utunk kálváriáit –
járva az átkok berkeit.

Köszönöm azt, hogy vársz a Mennyben,
s hívogató szód rám talál.
A sugaras, kék végtelenben
köszönöm azt, hogy nincs halál.

Nagy szeretettel
várjuk Önt és ked-
ves Családját a

Nagyatádi

Kulturális

Központba

**2014. június 6-
án pénteken du.
6 órára.**

**Vendégünk
Balás Béla,
a kaposvári
egyházmegye
püspöke.**

Nagyatádi Plébánia, KÉSZ
Nagyatádi Szervezete

Zöldborsós

pulykaragu

Hozzávalók 4 főre:

50 dkg pulykamell
2 db vöröshagyma
1 db zöldpaprika
kevés pirospaprika
só
bors
1 gerezd fokhagyma
30 dkg zöldborsó

Büki Illi konyhájából

Elkészítés:

A vöröshagymát apróra vágjuk, és kevés olajon pároljuk.
A zöldpaprikát kockára vágjuk és hozzáadjuk.
A húst szintén felkockázzuk és hozzátesz-
szük, fehéredésig kevergetjük.
Fűszerezzük (só, bors, zúzott fokhagyma).
Rátesszük a borsót, és kevés vizet öntünk
alá. Lefedjük, és addig pároljuk, míg puha
nem lesz.
Ha szükséges utána ízesítjük, és már kész
is.
Párolt rizzzel tálaljuk.

Jó étvágyat!

A bölcsesség és a törvény

Mi a bölcsesség? A törvény megélése. Jó ideje keresik a természet kutatói a Mindenséget alkotó törvényt, a világegyenletet, ami a semmiből kipattanva hozta létre önmagát és az anyagi világot. Szóval a mesében élnek. Elméleteik próbálgatása közben a bolygó és az ember válsága egyre égbekiáltóbb.

Tévútra jutott az emberiség?

Már aki.

Mózes törvényének 30. fejezetében mondja az Úr.

„Ezek a törvények, amelyeket ma szabok neked, nem túlságosan nehezék és nem elérhetetlenek számodra. Nem az égben vannak, hogy azt kellene mondanod: Ki hatol fel értük az égbe, ki hozza le és hirdeti őket, hogy hozzájuk szabhassuk tetteinket? De a tengeren túl sincs, hogy azt kellene mondanod: Ki kel át értük a tengeren?” Vagyis se úrhajóval, se más tudományos eszközzel-módszerrel nem ismerhetők meg a világfönntartó törvények. Másként viszont igen: *„Egészen közel van hozzád a törvény, a szádban és a szívedben, így hozzá szabhatod tetteidet.”* Nézd, ma szemed elé tártam az életet és az üdvösséget, a halált és a kárhozzátot.” Tehát nem csak az üdvösség és kárhozzát függ az isteni törvénytől, vagyis a törvény nem pusztán erkölcsi szabály, amit Gazdaságkorban önkényesnek, változékonyak, tehát mellékesnek szokás tekinteni, hanem az élet és a halál, vagyis a lét és nemlét függ tőle. És ez a törvény benne van az ember szívében, tehát velünk született, ugyanakkor szív tudás.

”Ha engedelmeskedsz az Úr, a te Istened parancsainak, amelyeket ma adok neked, s szereted az Urat, a te Istenedet, az ő útján jársz, megtartod parancsait, törvényeit és rendelkezéseit, életben maradsz és megsohasodsz, s az Úr, a te Istened megáld (...)

Ennyi a törvény: szeretni Istent, szívünkbe fogadva, hogy lényegünkkel váljunk, és az ő útján járni. Mindennek

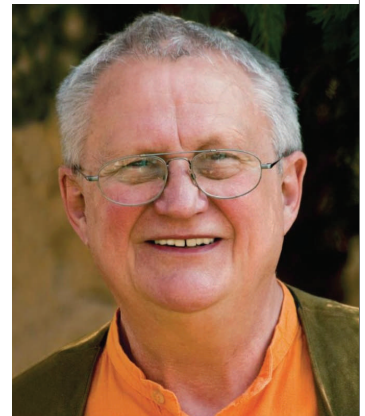
a betetőzése Isten áldása, ami az áldottak a bölcsesség adományában részesíti. *„Ha azonban elfordul szíved, s nem engedelmeskedsz, (...) Menthetetlenül elpusztultok...”*

A bölcsesség nem értelmi művelet, hanem a szív és a lélek cselekvése: Istene szeretetének elfogadása, viszonzása, majd kiterjesztése a többi emberre, sőt még tovább, hiszen ahogy Pál apostol írja: *„A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja.”* (Róm 8,18)

Jézus az alaptörvényt több alkalommal megerősíti. Például, amikor a bölcs farizeussal a kettős főparancsról, az Isten és emberszeretetről beszélget, vagy amikor kijelenti: *„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy megszüntessem a törvényt, vagy a prófétákat. Nem azért jöttem, hogy megszüntessem, hanem, hogy tökéletessé tegyem.”* (Mt 5,17) Itt az Atyával való egységét is kijelenti, hiszen másként nem nyúlhatna a törvényhez, nem „tehetné” tökéletessé. Ezt egyrészt szóval teszi: *„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is.”* (Jn 13,34) Teszi ezt életével, önáldozatával, föltámadásával. A tökéletessé tett isteni parancs teljes megélésével. Ezzel a bölcsesség kulcsát is a kezünkbe adja. A szeretet parancsa örök: *„Még ég és föld fennáll, egy i betű vagy egy veszőcske sem marad el a törvényből, hanem beteljesedik az egész.”* (Mt 5,18) A beteljesedik szó is mondja, hogy a törvény nem elméleti, hanem gyakorlati: vagy megéljük, vagy semmit sem tudunk róla.

Miként a szerelmi egyesülés is bensőséges, csak a szerelmesekre tartozó dolog, a misztikai egyesülés is ilyen. Éppen ezért a bölcsességre törekvők gyakran kivonulnak a világból, hogy a kavargó látszatok ne zavarják őket.

Czakó Gábor

Gondolatok a Szentháromságról

Isten azért fedte föl a Szentháromság titkát, hogy könnyebben tudjunk vele személyes kapcsolatba lépni. Van aki legszívesebben, édesapát lát a jó Istenben. Hisz Tőle származik minden apai és anyai szeretet itt a földön. Úgy gondoskodik rólunk mint gyermekeiről. Milyen megható szeretettel beszélt mindig mennyei Atyjáról Jézus! Van, aki legkönnyebben Jézushoz tud imádkozni: hiszen magunk elé tudjuk képzelni arcát, ismerjük szavait, és szinte hallani véljük a Mester bátorító, baráti hangját. Barátainak tekint minket, és mindenét odaadta értünk szeretetből. Van aki a Szentlélek Isten személye ragad meg. Boldogan gondol arra, hogy a keresztség napja óta szíve a Szentlélek temploma, Őt szólongatja imáiban, tőle kér fényt és erőt, a mindennapok során. A jó Isten mindegyik megközelítési módja helyes. Jól teszed ha mindegyiket megpróbálsz Így egyre személyesebbé válik Istenhez fűződő kapcsolatod.

(Waigand József)

ESTI IMA

Elment a nap, Istenem. Minden munkájával, mulasztásával, örömeivel, bánatával, és soha vissza nem tér. Te időt adsz nekünk, hogy növekedve, érlelődve termést hozzunk. Vedd el azt a keveset, amit hozni tudunk, s irgalmaddal tedd teljessé egészszé. Atyám, elfáradtam, s minden igyekezetem mellett is sokszor kudarcot vallok. Kezedbe hajtom fejem: Add áldásodat arra, ami sikerült, add bocsánatod, az elhibázottakra, tölts el békével, s kérünk, add szereteted megújító erejét életünk minden napjára nekünk is másoknak is.

Ámen

Júniusban is Szent-Gály Katával

1. Jusztin

Mások sorsából jöttem,
sorsom másokkal összeköt,
-- de mégis: a búzaszemek
nem különállók-e a kalászbán,
s nem jár-e magányos utat
a vadlúd-ék minden madara?

2. Úrnap

Hiszek a hihetetlenben:
a köztünk élő Úrban,
a Csodálatos Kenyérben,
mely már nem kenyér!

3. Lwanga Károly

Ha a kereszt kimaradna életünkől,
kimaradna az a lehetőség is,
hogy személyiségünk
a maga teljességében kibontakoz-
zék.

4. Pannóniai Kerény

A csend olyan háttére a kimondott szó-
nak, mint a nagy mélység a víztükör
alatt, melyet nem látunk,
de mégis megérinti szívünket.

5. Bonifác

Ha nem fogadod el az egyetlen Istent,
akkor valószínűleg több istent fogsz
tartani, s ezek között ott leszel magad
is.

6. Norbert

A mindennapi választások
jó és rossz, jó és jobb között
istenszeretetünk megvallásának
alkalmai.

7. Jézus Szíve

Ha Krisztus azt emelte ki önmagáról:
szelíd vagyok és alázatos szívú,
akkor kell,
hogy kereszténységünket is
ez a belső magatartás jellemezze.

8. Mária Szíve

Az Édesanya
imádságba foglalja minden gyerme-
két, mégis legtöbbet a problémásokra
gondol, -- merjük ezt hinni Máriáról is!

9. Efrém

Aki az Atyáért él,
abban az Úr közös vonást talál ön-
magával, vagyis egy bizonyos lelki ro-
konságot, melyet Ő így fejez ki:
fivérem, nővérem és anyám.

10. Henrik

A jók szenvedése azért szükséges,
hogy jobbak tudjanak lenni.

11. Barnabás apostol

Semmit sem ér,
ha dicsekszünk Istenhez való tarto-
zásunkkal, de egymással összetartozni
nem akarunk.

12. Facundói János

Kezünkől azonnal kihúzzuk a tüskét,
-- miért őrizzük akkor szívünkben?

13. Pádulai Antal

Ha alamizsnát adsz a rászorulóknak,
ne légy nagyra vele:
csak igazságosan cselekedtél.

14. Herta

Mások becsülete éppen olyan szent,
mint a magunké.

15. Magyarországi boldog Jolánta

A keresztény család fogalma
imaközösséget is jelent.

16. Bennó

Ha biztos a hited,
imádkozz a megrendültekért;
ez legyen hálaadásod azért,
hogy állsz!

17. Adolf

A sok ágú barlangrendszerben,
amerre csak lámpák égnek
az üregek és öblök falán,
mindig megjelenik az élet zöldje,
nem tudni, honnan és hogyan --
nem tudhatom,
mi megy végbe a homályos templo-
mok mélyén,
az örökmécses előtt imádkozók szí-
vében,
de valami élet mindig elindul.

18. Paula

Az ellenségszeretet nem könnyű --
de csak az érti meg Krisztust,
aki megérti ennek nagyszerűségét!

19. Romuald

Az imában mondott nagy szó
hasonlít a nagyszabású reklámhoz,
mely lehet, hogy különleges értéke-
ket takar, de ez egyáltalán nem biztos.

20. Florencia

Az összeszedettség a fogékonyság álla-

pota. Olyankor a lélek: mint a föld,
mit vetésre készítettek elő.

21. Gonzága Alajos

Csak a tiszta élet kötelező,
az árral úszás nem.

22. Morus Tamás

A kereszt kereszt marad akkor is,
ha tudjuk, hogy az Istent szeretők-
nek minden javukra válik.
A gyémántnak is javára válik
a csiszolás: a rajta tündöklő fény
megsokszorozza értékét -- de a csiszó-
lás folyamatát
ki kell bírnia.

23. Don Cafasso József

Ha Krisztust felvetted életed hajójára,
miért félsz mégis a hullámoktól?

24. Ker. János születése

A pap sajátos hivatása,
hogy kiáltó hang legyen a pusztá-
ban, mely megtérésre szólít,
s a közöttünk élő Krisztusra mutat.

25. Vilmos

Ezt tette Jézus Krisztus:
bemutatta a megérthetetlenül nagy
isteni szeretetet egy megérthetetlenül
nagy emberi szeretetben.

26. János, Pál

Akit szeretünk: arra gondolunk.
A szeretet az összeszedettség titka.

27. László

Krisztus csak a hívására várja vála-
szunkat, és nem arra, hogy értjük-e
jövendő terveit.

28. Iréneusz

Ahol sok a szó, ott Isten Lelke nem tud
szóhoz jutni!

29. Péter és Pál apostolok

Az Úr egységet akar közöttünk.
A megmutatott eszmény:
az egyetlen akol a Földön,
ahogyan egyetlen közösség lesz a
mennyeben is.

30. Első vértanúk, Ottó

A tehetetlen szenvedés időszakában
nemcsak mi szolgálunk testvéreink-
nek, hanem ők is szolgálnak nekünk:
alkalmat adnak,
hogy gazdagodjunk a szeretetben.

Ez a baloldal javíthatatlan

Zsebükben az eltírt szászmilliókkal éhségmenetelő szocialisták láttán az embernek az az érzése támad, mindjárt megszólal egy sziréna.

Gál Péter József

Az országgyűlési választás eredménye, úgy tűnik, fejbe kólintotta a baloldali vezetőket, mert előtte voluntarista módon azt gondolták, hogy győznek, de legalábbis megszorogatják a koalíciós pártokat. Nem így történt, ám úgy látszik, nem volt kijózanító számukra a vereség, mert nem a lényegre koncentrálnak a hogyan továbbot illetően. Megújulási elképzeléseik egyelőre tünetkezelési módok keresésének tűnnek. Mit kellene tenniük, min kellene elgondolkodniuk?

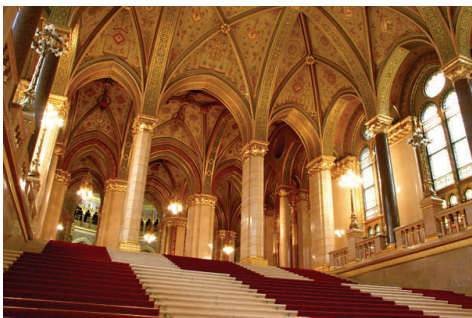
Szakítaniuk kellene mozgalmi gyökereikkel, és néppárttá kellene válniuk. Az MSZP eddig nem sok újat mutatott fel e téren. Az egykori állampárt tömegpártja ma is, vagyis pontosabban fogalmazunk, ha azt mondjuk, hogy huszonöt év elteltével a volt tömegpárt roncsa. Hangsúlyozom a „tömeg” szót, mert az MSZMP nem volt soha néppárt (hiába volt vagy 800 ezer tagja), és az MSZP ezzé válása is elmaradt: Követniük kellett volna e téren a Fideszt, amely egy nemzeti liberális réteg párocskájából egy a társadalomba szervesen beágyazódott párttá vált. Ez az út, azt hiszem, minden új pártra egyaránt vár. Az LMP-re, az Együtt-PM-re, a Jobbikra. Lehet a média segítségével, sok pénzzel alkalmilag jó választási eredményt elérni, vagy meglovagolni az elkésredés hullámát válság esetén, de szimpatizáns kisközösségek germaága nélkül hosszú távon jól szerepelni nem.

Hogyan lehet néppárttá válni? A technikai teendőkön túl vállalni kell a nemzet kerek, egész múltját! A baloldalnak - a „baloldal” kifejezésen egyszerűen csak egy politikai entitás értendő - egyik legnagyobb betegsége, hogy szellemi gyökérzete a francia forradalomból ered, no meg a Frankel Leók és Kun Bélák kávéházi világából, valamint a külföldi marxisták, leninisták boszorkánykonyhájából. Ki milyen örökséget vállal, úgy tudja nemzete sorsát alakítani.

Ha egy politikai erő érzelmileg egyszerre kötődik Árpádhoz, Szent Istvánhoz, Nagy Lajos királyhoz, Mátyáshoz, Zrínyihez, Rákóczihoz, Széchenyhez, Mindszentyhez, Esterházy Jánoshoz, Pázmány Péterhez, Tamási Áronhoz, Radnóti Miklóshoz, Kodály Zoltánhoz, Neumann Jánoshoz és sok más őshöz, hőshöz, tudóshoz, művészünkhöz és népe közösségi hagyományaihoz, akkor kötődik a nemzet egész világfájához. Így - akár kormányoz, akár ellenzékben van - tevékenységét a teljes

magyar lét segíti erejével, tanúságaival, inspirációival. Aki szemezet ideológiái alapján, ne csodálkozzék, ha e világfára ráoltódni nem bír, vagy jó termést hozni nem tud. És azt is kijelenthetjük, hogy aki a nemzet mítoszait a saját kukájába dobja, ne csodálkozzék, ha az ő saját boldogító elképzelései kerülnek a valóság kukájába.

Ennélfogva baloldalunk is javíthatatlan, mert ragaszkodik szikkadt ideológiájához és szimbólumaihoz. A marxista ideológia ma már anakronisztikus, a vörös szimbólumhagyomány riasztó. Hol vannak ma már az osztályok? A szolgáltatásban alkalmazottak „osztálya” harcoljon a vállalkozók „osztálya” ellen? Mit „építsünk fel?”. Főlösegek ezek a kérdések amúgy is, mert a baloldal prominensei is tudják, hogy ideológiájuk egykori alapja rég összedőlt. Világnézetbe ágyazódva csak egy logikai rendszer él tovább köreikben démoni módon. Ezért aztán úgy tűnik, talaj vesztettségük rákényszeríti őket, hogy a szocializmusban megkaparintott, hajdani gyűlöletük tárgyába, a tökébe kapaszkodva próbálják megvetni lábukat a honi közéletben. Mintha létjogosultságukért küzdenének tudat alatt. Milyen tragikomikus, hogy azok a kisemberek hisznek még bennük, akiket arra neveltek évtizedeken át, hogy „döntsd a tőkét”, s nem fogják fel, hogy azóta a verset továbbírta az élet: döntsd a tőkét a bank-számlámra, éneklék a wellness-drinkbárokban politikai vezetőik. Amikor ezek a szocialisták a kampányban megjelennek az éhségmenetük élén, vörös dzsekikben, eltírt szászmilliókkal a zsebükben, az embernek az az érzése támad, hogy itt valami rendkívüli helyzet van, az élet kisziklott a pályájáról, mindjárt megszólal egy sziréna.

A baloldal javíthatatlan, mert nincsen transzcendenciája, a metafizikai valóságtól irtózik. Sajnos, emiatt kiüresedik minden társadalomjobbító szándéka. Társadalmi igazságosságot hirdetni, gyakorolni és szervezni Isten nélkül nagyon esetleges, és úgy járunk, ahogy jártunk: a baloldali diktatúra vérel, gyilkolással kezdte népboldogítását, majd amikor majdnem belepusztult a nép a boldogításba, hízókúrára fogta. Ahízókúra oda vezetett, hogy 30 kilóról 45-re híztunk, miközben milliók felejtették el, hogy 60 kilónál kezdődött a boldogítás, s a 45 kilós állapotukban hálásan néztek fel etetőikre. És az már fel sem merült bennük, hogy kommunizmus nélkül Ausztria szintjén lennénk. A baloldal ezért aztán továbbra is a társadalmi szolidaritást, az elesettek felkarolását tekinti legfőbb céljának. Sajnos, ehhez eddig mindig rossz módszert választott: a gazdagoktól önkényesen kell elvenni, amit a szegé-

nyeknek adunk, hirdette és tette. Sztította a népben a gazdagok iránti gyűlöletet, irigységet, hogy aztán „indokoltan” következzen az elkobzás, vagy mai konszolidált formája, a külön adókulcsos megadóztatás. Aztán a másból szerzett javak elosztása (magának is bőséggel csorgatva belőle), a szociális juttatásként történő kiosztása remek lehetőség volt számára, hogy megszerezze a kisemberek hódolatát, háláját. Sosem gondolt arra, hogy nemcsak osztogatni kell tudni, hanem a társadalomnak úgy kell fenntartania létét, hogy a gazdag a szegénynek munkát akarjon és fizetséget tudjon adni, minél többet, ehhez pedig egyensúlyt kell tudni teremteni a társadalomban. Kiegyensúlyozott világ viszont irigység, gyűlölködés által nem jön létre.

A baloldalnak szabadulnia kellene a mind károsabbá váló filozófiájától is. A haladáseszmé ugyanis rendkívül csalóka. Korábban, filozófus eleik munkásságának jóvoltából tömeggé degradálódott a társadalom, szépen strukturált közösségei, csoportjai eltűntek. Most már az egyén szétszedése a cél: jogai abszolutizálásával jusson el mindenki oda, mert, ugye, szabad, mint a szadeszos madár, hogy azt se tudja boldogságában, fiú-e vagy lány. Logikus itt minden, hiszen ha nincs egészséges társadalom, csak egyedek, akkor az egyedeket kell boldoggá tenni, és most erre koncentrálnak. És ki a többség? Ki anyagilag és lelkileg is boldogtalan. És mit szeretnek volna elvileg e filozófusok? Hogy mindkét szinten boldog legyen az ember. Van a baloldalnak egyetlen egy prominens képviselője, aki komolyan veszi a balliberális filozófiát, hitét meríti belőle: Gyurcsány Ferenc. Amikor „nyugatos”, demokratikus, modem Magyarországról beszél, megvalósítani szeretné a balliberális filozófiát, amely Isten, család és nemzet valósága helyett a kötetlenségben szárnyaló egyén képében látja a harmóniát. Állhatatosan ráncigálja a telivér farkát.

A baloldal javíthatatlan, ha a kereszténységet ellenségének tartja. Amíg azt látja benne, hogy a „nép ópiuma”, a „papok uralma a lelkek felett”, és az egyház, főképp a katolikus, „szorongásban, lelki kiszolgáltatottságban tartja a híveket”; „a kereszténység elnyomja a személyi kiteljesedését, birkává nyomorítja az embert”, addig a baloldal az emberi létezés szempontjából éltető szellemi gyökérről nem bírhat. Továbbra is görcsösen ragaszkodni fog az állam és az egyház elkülönítéséhez, mert nem érti, hogy szakralitás mindig van, nem úgy megy, hogy lemetsem, és eltemetem, és nincs. Amíg szekularizált és főképpen deszakralizált térben és időben akar létezni a baloldal, addig mást tenni nem tud, mint drukkolni, hogy minél több nyomorgó és lelkileg szenvedő kisember legyen a hatókörében, hogy legyen kihez szólniuk. A válság a hasznos, akkor hat jól a mi üdvöztünk! - állapítja meg titkon.

Azt szerettem volna kifejtetni, hogy szerintem miért javíthatatlan ma már a hazai baloldal. Hiszen minden úgy maradt, mint április 6-a előtt volt.

A szerző művelődésszervező

BOMBASZTIKUS TÁBOR BOGÁCSON!!!

- Bogácsi, mezőkövesdi strandok
- Chegway a Bükkalján
- Várostrom Sirokon
- Túra a Kaptár-kövekhez, Cserépvárhoz
- Tábortüzek, sok-sok játék mókamóka

- A kerettörté-
nethez kap-
csolódó
játékok

Jelentkezni elsős kortól lehet

Résztvételi díj: 18.000 Ft

(az összeg csökkenthető)

Szülői tájékoztató:

2014. május 30. 17 órakor a
plébánián

**Kerettörténet:
Tolkien: A Gyű-
rűk Ura c. film**

Mikor lesz a tábor?

A lányoké : júl. 14-19.

A fiúké: júl. 21-26.

Nem hittanosok is jöhetnek, vidéki barátod és barátnőd is!

FONTOS KÖZLEMÉNYEK

Pünkösdhétfőn, mivel az nem kötelező ünnep, nem lesz szentmise templomunkban.

A hittanosok mostoha időjárás miatt elmaradt kerékpártúráját június 3-án, kedden pótoljuk. Aki velünk tart, azt elkerjük a suliból. A Keresztút újság következő száma (júl.-aug.) összevont szám lesz.

Szeptemberben testületi választásra kerül sor. A képviselőtestületek szabályzata szerinti választás a hívek aktív részvételével zajlik. Részleteket a nyári lapszámban olvashatunk. (Ősztől egyéb személyi változások is lesznek.)

Júniusban keddenként az esti misét követően filmeket vetítünk a Hajnal Zénó teremben.

Jún. 3. Joshua
Jún. 10. A Kék Madár
**Jún. 17. Az aranyke-
zü sebész**
**Jún. 24. Tűzálló há-
zasság**

Mindenkit szeretettel vá-
runk!

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520